

LITERÁRNÍ OBLÁZKY

sborník literárních a výtvarných prací žáků
Základní škola Krnov, Janáčkovo náměstí 17

školní rok 2016/2017

Potěšení z práce přináší dokonalé výsledky.
Aristoteles

Předmluva

Právě jsem dočetl všech 67 prací, přihlášených do prvního ročníku Literárních oblázků. Přiznám se, že při jejich čtení jsem se bavil vaším smyslem pro humor, byl jsem nejednou mile překvapen, když jsem si text spojil s konkrétním žákem, několikrát jsem byl dojat hloubkou myšlenek, které jste ve svých slovech vyjádřili.

Čeština je krásný, ale těžký jazyk. Často při zdolávání jeho úskalí, kterým je bezesporu pro mnohé z nás gramatika, zapomínáme na podněcování jeho tvořivé stránky, tedy psaní, které spolu se čtením tak výrazně ovlivňuje naše myšlení.

Velký dík patří iniciátorům a organizátorům soutěže z klubu rodičů, kteří spolu s učiteli dali možnost, aby některé literární počiny našich dětí opustily anonymní slohový sešit nebo šuplík domácího psacího stolu a spatřily světlo světa.

Obdivuji všechny, kteří přihlásili své práce do soutěže, gratuluji těm, kteří byli oceněni a jejichž dílka byla publikována v tomto sborníku. Literárním oblázkům přeji, aby se z nich časem dala vystavět pevná mohyla literárních dovedností, ve které bude mít každý kamínek své místo.

Karel Handlíř, ředitel školy

Budík

Veronika Studničková, 9. ročník

Každé ráno křičí budík,
že mám vylézt z postele.
Já fakt nevím, proč to dělá,
proč mě budí vesele.

Asi čeká, že s nadšením
budu vítat nový den,
radostí se málem zblázním
a vyskočím z peřin ven.

Představa to není špatná,
ale v pravdě řečeno,
býti vzorné ranní ptáče,
nebylo mi souzeno.

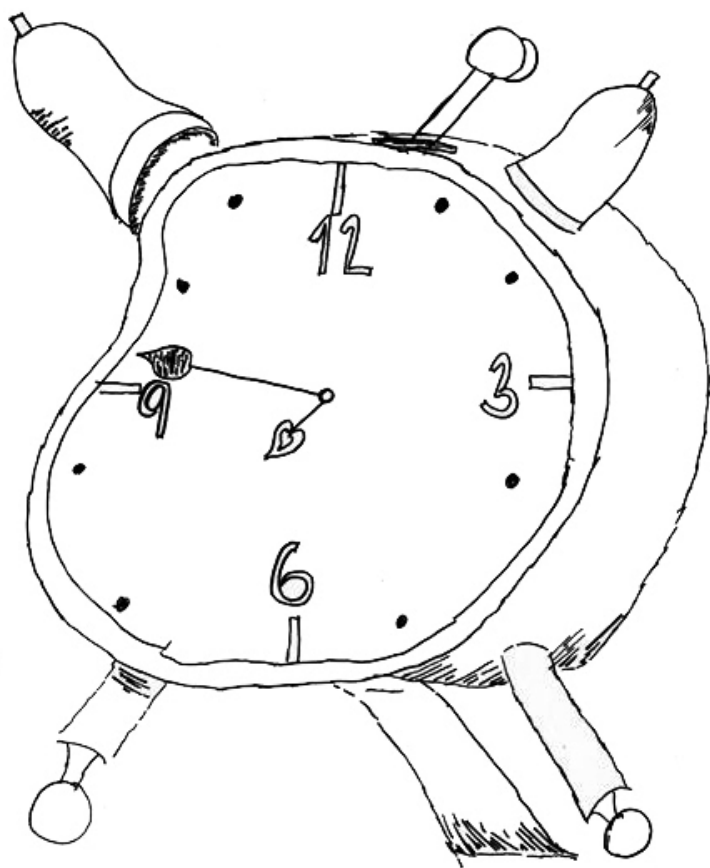
Tak namísto vstávání,
dál se flákám v posteli.
Těž byste se ráno v šest
beztak budit nechtěli.

Snad to budík nechápe.
Snad má z toho deprese.
Někdy schválně zvoní dřív!
Spíš tak trochu z recese.

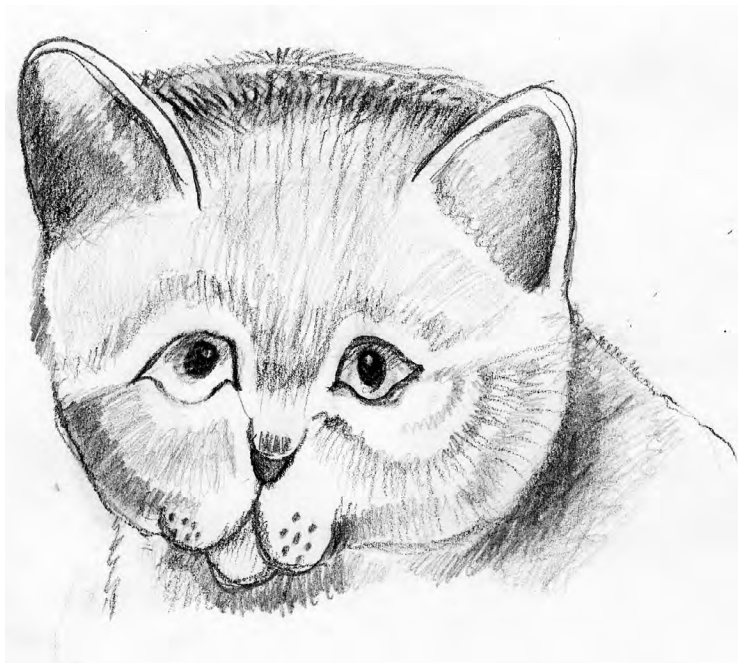
A vy se mu divíte?
Je to vlastně chudák.
Vždy když se mě snaží vzbudit,
Já ho típnu jenom tak.

On se velmi pilně snaží
probudit se přesně včas.
A já na něj prostě kašlu,
každé ráno zas a zas.

Tak odpouštím budíku,
i když budí nemile.
Po pravdě jen díky němu,
jsem někdy včas ve škole.

David Světlý, 4. ročník

Lumír Matela, 2. ročník

Můj kočičí kamarád

Adriana Breškovcová, 7. ročník

Byla sobota a já mluvila se svou kočkou, říkala jsem jí, co k ní cítím. Nejdřív jsem jí chtěla říct, že její mňoukání slyším ze srdce. „Chtěla bych vědět, co mi říkáš, z tvých očí to vyčíst neumím. Říkám ti, že tě mám ráda. Kéž bys uměla jen trochu mluvit lidskou řečí. Doufám, že mi aspoň rozumíš. Jsi můj nejlepší zvířecí kamarád. Každé odpoledne si s tebou hraji a ty mi ležíš a vrníš na klíně. Jenže když si s tebou hraji, mám dojem, že si ty hraješ se mnou. Tvá láska, jak jdu spát, mě zahřívá u srdce, ale já nevím proč. Jak vypadáš, když se zlobíš? Vrtíš ocasem a škrábeš. A jak vypadáš veselá? Vrníš přece. Těšíš se na Vánoce? Alespoň trošičku? Těšíš se hlavně, až budeš ze stromečku shazovat baňky. Co bys chtěla na Vánoce? Bojíš se něčeho? Cizích lidí a velkých psů? Každé ráno mě chodíš budit. Stojíš u mě a něco mi asi říkáš svým tělem. Jenže to děláš i v sobotu, ale já bych se chtěla vyspat, tak tě vyhodím z postele. Ty to prostě ignoruješ. Chceš jíst, no přece lepší je jednu kočku krmit než mnoho myší. Vstanu, nakrmím tě a ty přicházíš tiše jako mlha. Jsi spokojená? Nejspíš ano, pomalu a ladně si chroupáš své granule.“

Myslím, že jeden z důvodů, proč obdivujeme kočky, je jejich schopnost být nad věcí. Vždy mají navrch, ať dělají cokoli (nebo předstírají, že to dělají). Kočka není nikdy nejistá a nikdy neodpouští. Možná jim to tajně závidíme. Vím, že kočky neumí číst, jenže to vypadá jako by mi četla myšlenky. Takže mě má přečtenou dokonale. Existuje větší dar, než kočičí láska? To se sebe ptám každý den.

Miluji svou kočku a dnes vím, že jestliže člověk žije s kočkou, riskuje pouze to, že se stane vnitřně bohatším.

Kočka

Julie Boková, 9. ročník

Ouška, nohy a dvě ouška,
dej si pozor, to je kočka!
Ještě drápky, fousky, nos,
chytřejší je, než roj vos.

Ladná chůze, rychlý skok,
tak to dělá celý rok.
Přední se všechny myši třesou,
to raději do pasti vlezou.

Rozzlobenou byste jí potkat nechtěli,
to radši zůstaňte doma v posteli.
Má totiž hodně ostré drápky,
opravdu se držte zpátky!

Jinak se celý den za kamny válí
a ne abyste se jí kvůli tomu smáli!
Od přírody je prostě líná
a nejspíš nikdy nebude jiná.

Ještě je tu něco k povědění
a to, že stočená v klubíčku na Vašem klíně hezky vrní.
Tak teď už snad všechno víte
a pořídit domů si ji tedy smíte!

Tužka

Miriam Raidová, 7. ročník

Tužka je velmi vynalézavý a multifunkční objev. Můžete ji využít na psaní, kreslení, jako šíp, který hodíte do terče anebo taky na zesměšňování politiků na billboardech.

Mám k tužkám svůj vlastní vztah. Jako výtvarnice bych vám pár druhů tužek ráda představila. Tužka zelená, tužka č.3, tato tužka slouží na geometrii, protože dělá slabé čáry, které se dají špatně vygumovat, proto s ní nikdy nekreslím a ani to kreslení s ní nedoporučuji. Tužka šedá, tužka č.2, popravdě o této tužce pořádně nic nevím, na geometrii ji nepoužívám, protože dělá moc hrubé čáry a kreslit se mi s ní taky moc nechce, protože se s ní nedá stínovat. Tuto tužku občas půjčuji, když ji někdo potřebuje. Tužka červená, tužka č.1, tuto tužku mám nejradši, protože s ní kreslím, je dobrá na vše, co se týká výtvarnictví, je dobrá na stínování a dělání hrubých čar atd.

Samozřejmě vím, že těch tužek je víc jako např. tužka modrá, tužka č.4, ale myslím si, že tyto tři jsou základ.

Představte si svět bez tužek, já si myslím, že by vypadal úplně jinak, zamyslete se nad tím a važte si maličkostí.

Ze života kočky

Lucie Gadasová, 7. ročník

Ahoj. Jmenuji se Neli. Jsem britská modrá kočka. Dnes vám popíšu můj běžný den. Je krásné ráno. 4:30. To jsem se ale krásně vyspala. Mám docela hlad a... hele panička mi nasypala granule, ty já si dám. Křup, křup, křup. Mňam to byla dobrotka. Půjdu si ještě zdřímnout. Za chvíli mě vzbudí paniččino hlazení po mém krásném kožíšku. Když drbání přestane, rozhodnu se otevřít oči. Postel je prázdná. Vyskočím a jdu se podívat, kam se panička poděla. Našla jsem ji. Je v kuchyni a chystá si snídani. Mňau, mňau já mám hlad. Dej mi najíst mňau. Dělá, že mě neslyší. Mňau, mňau. Po chvilce to vzdám a jdu si lehnout na škrabadlo. Konečně! Panička si dodělala snídani a teď dělá něco pro mě. Udělala moji oblíbenou kapsičku s kuřecím masem a tuňákem. Mňami, mňam. Moje břicho je plné. Vydám se do obývacího. V televizi dávají jakýsi film. To mě nebaví. Konečně to přepnula na MňauTv. Ale kam to panička jde? Aha, do obchodu. Což pro mě znamená jediné. Šlofiček. Zdál se mi krásný sen a... někdo otvírá dveře. Ach jo, zapoměla jsem, co se mi zdálo. Přichází páníček. Musím se rychle schovat... pozdě. Už mě viděl. Asi přišel na oběd. Nenápadně skočím na parapet. Venku svítí sluníčko. Snažím se upoutat pozornost, protože chci na balkon. Jejda měním názor. Sice svítí sluníčko, ale je tam strašná zima. Brrrr. Potom přišla panička, udělala oběd, odešel páníček a já jsem si snědla kapsičku s lososem. Tu taky můžu. Po obědě přichází moje nejoblíbenější část dne - odpoledne. Obvykle ho trávím spánkem a myslela jsem si, že dnes tomu nebude jinak. Po dlouhém a těžkém dopoledni jsem vyskočila na skříň, kde mě nikdo nebude rušit. Musím přeci nabrat nové síly na noční řádění. Smotám se do klubíčka a zavřu oči. Za chvíli jsem ale nucena je zase otevřít. Někdo zvoní. Přišla Niki se svou maminkou. Niki mám docela ráda. Hraje si se mnou a povídá. Nejdřív jsem si jich nevšímal, jenomže v tom momentě mě našla Niki a přinesla... Myšku! Té nedokážu odolat. No dobře trochu zábavy neuškodí nikomu. Myško, pojď sem! Já tě chci chytit! Vítězství je moje. A odměna taky. Dostala jsem tyčinku. Po té se můžu utlouct. Mňam. Po chutné odměně se vracím

do obýváku na škrabadlo vytrávit. Ale néé, pomóóó! Panička nese kleštičky na stříhání drápků. Maminka Niki mě chytne a nese mě na balkon. Né, já nechci. Snažím se dostat pryč, ale drží mě pevně. Já jim ukážu!

Mňáu, kous, kous, mňáu, sssssssssss, mňáu, kous. Konečně mě pustily. Pořádně mě rozdráždily. Musím si někam zalézt, ať mě neotravují. Skočím na skříň, lehnu si a usnu. Vzbudí mě až kručení v mém bříšku. Seskočím na zem a jdu za paničkou. Sedí v křesle v obýváku, večerí a dívá se na televizi. Mňau! Panička si mě všimne a jde do kuchyně. Za chvíli přijde a přinese mi kapsičku, kterou jsem snědla do posledního kousíčku. Jdu se tedy podívat do ložnice. Sednu si na parapet a koukám se z okna. O několik minut později ale uslyším bzucení. Moucha! Vyskočím na skříň a snažím se ji chytit. Dělam takový rámus, že se i panička přišla podívat, co vyvádím. Když zjistila, že tu lítá moucha, vzala plácačku a zabila ji. Ne! Ta měla být moje. Vráťím se do obýváku. Sednu paničce na klín a začnu příst.

A závěr? Paničku mám moc ráda a za nic na světě bych ji nevyměnila.

Lumír Matela, 2. ročník

Příroda

(Poems of my live)

Barbora Suchá, 7. ročník

Když jaro svítí a kvete kvítí,
slunce na nebi chce pořád býti.

Příroda je v máji,
jako bys byl v ráji.

A když slunce zapadá,
přichází večerní nálada.

Skončil dnešní den,
v krajině kráčí tichý sen.

Sen, který provází má přání,
nemá žádné zklamání a šeptá mi až do usínání.

Hvězda má bílou zář, měsíc má jasnou tvář,
vlna modravý svit a v srdci něžný cit.

Ten cit byl hluboký a temný...
a přitom jako vánek jemný.

Krajina už se probudila,
mlha se nad lesy rozpustila.

Rozpustila se jako sen
a začal krásný nový den.

Byl plný slunce, úsměvů a krásy,
co já bych si víc mohla přátí asi.

Tato práce byla oceněna Cenou odborné poroty.

Jak se mi změnil život

Vojtěch Merva, 9. ročník

Kdo jsem? To je otázka, kterou si pokládám už dlouho. Právě odbila půl noc, všichni už spí a já jediný sedím uprostřed tmy v obýváku a přemýšlím o tom, kdo vlastně jsem. Jmenuji se James Garvas a pocházím z Řecka. Jsem obyčejný kluk jako všichni ostatní. Tedy až na pár věcí, neumím se zařadit do kolektivu, jsem introvert a... Když nad tím uvažuji, možná jsem jiný než ostatní. Každou noc se probouzím a vídávám obrazy, nikdy si neuvědomím, co jsou zač, ale děsí mě to. Bohužel to není jediné, co mě děsí. Slýchávám hlasy, ale nerozumím jim. Pouze poslouchám, co mi říkají, tedy co se mi snaží říct. Mám pocit, že se mě snaží před něčím varovat. Ale před čím? Nebo právě naopak, se mi snaží říct, že mě čeká něco dobrého? Je to vůbec pravda? Pořád jen otázky, ale nikdy žádná odpověď. Všechno se mi hroutilo před očima, nevěděl jsem co dělat a myslel jsem si, že už to tak bude navždy. To jsem však ještě nevěděl, že zítřejší den školy, mi obrátí celý život vzhůru nohama.

Pondělí

Zazvonil budík, a já věděl, že je tu další školní den. Vyčistil jsem si zuby, převlékl jsem se a vyrazil na autobus, který jsem s přehledem stihl. Přišel jsem do školy, sundal tašku a sedl jsem si na moje místo. Obvykle jen sedím a čekám na hodinu, ale dneska si ke mně přisedla neznámá tvář, kterou jsem v naší třídě nikdy neviděl. Začala si se mnou povídat, zjistil jsem, že se jmenuje Alison, je tady nová a pochází z Francie. Poprosila mě, jestli bych ji nemohl doučovat a naučit ji řecky, což jsem z radostí přijal. Celý zbytek dne jsme si povídali o našich zájmech a o všem co nás napadlo. Škola utekla jako voda a my jsme šli domů. Odpoledne jsem si dal oběd, udělal úkoly a vyrazil k Alison, protože jsem ji měl poprvé doučovat.

Těším se, co mi přinesou další dny...

Ptáček na kvítku

Anita Budijová, 6. ročník

Viděl jsem ptáčka na kvítku,
však nevěděl jsem, co je to za nádheru.

Uletěla mu jeho družka,
která nádherná byla.

Když ptáček byl tam sám,
tak viděl jsem, že ptáček plakal tam.

Však bylo mi ho líto,
až jsem já sám zaplakal.

Když Valí dal jsem mu jméno,
tak ptáček radostí štěbetal.

Valí každé ráno přiletí,
a vidím, že na kvítku vždy sedí.

Zeměkuk

Anna Stejskalová, 8. ročník

Žil byl za devatero horami a devatero lesy v jednom malém pekle čert. Ale nebyl to jen tak obyčejný čert, byl to samotný Lucifer Belzebub. Měl mezi čerty velmi neobvyklou zálibu, a to bylo vynalézání. Nic v tomto pekle nebylo tak docela normální. Luciferův trůn měl křídla a dalo se na něm létat po pekle, v kuchyni poletovaly vařečky a kuchtily čertům samé delikatesy. U kotlů nemusel nikdo stát a hlídat, jestli je dost přiloženo, protože na ně Lucifer namontoval speciální teploměr, který zapískal, když se začala snižovat teplota, takže měly všechny hříšné duše pořád dostatečný přísun tepla. A tak bychom mohli pokračovat ještě dál.

Jednou si ale tento čert vzal do hlavy velmi velkolepý plán, a to vytvořit takový dalekohled, aby čerti viděli vše, co lidé dělají. Tak dlouho kutil, svařoval, stloukával a testoval, dokud si nebyl svým vynálezem jistý. Se svým dílem se vydal na velkou schůzi všech Luciferů se samotným Ďáblem. Když přišel, všichni si na něj ukazovali a smáli se, ale když začal mluvit a ukázal některé ze svých vynálezů, všichni ztichli a udiveně koukali. Sál už začínal tleskat, když je však Lucifer Belzebub zastavil a hlasitě poznamenal, že toto ještě není všechno. Za sebou měl totiž své nejnovější dílo a chystal se ho odhalit. Přitom došlo k tragédii, vynález vybuchl a tím se nad peklem vytvořila díra. Když lidé tuto díru uviděli, vzali vidle, pochodně a rozběhli se proti čertům. Čerti se bránili, seč jim síly stačily. Bojovali tak udatně, jak jen to šlo, ale potom, co několik čertů utrpělo velmi těžká zranění, se museli vydat na ústup. Ale nejhorší bylo, že jejich nejkrásnější, největší a nejúctulnější peklo objevili lidé. Až se všichni čerti uzdravili a vyléčili, zavolal si Ďábel Lucifera Belzebuba a velmi našťavaně mu řekl, že způsobil velkou katastrofu, že už není právoplatný čert a musí se přestěhovat na zem k lidem. Belzebub smutně Ďáblu odevzdal klíče od pekla, ocas a svoje rohy a se slzami v očích se vydal na lidský svět. Zpočátku se mu tam vůbec nelíbilo, ale pak zjistil, že je vlastně jedno jestli vynalézá v pekle nebo na zemi. Vymyslel spoustu věcí, které známe doteď, jako třeba auto, nebo žárovku. A pokud mu žádný další vynález nevybuchl, tak tam spokojeně žije dodnes. Zazvonil zvonec a pohádky je konec.

Prázdniny

Agáta Baťová, 6. ročník

Prázdniny k nám přichází,
a vzápětí odchází.
Letos bych chtěla někam blíže,
a ne jako loni do Paříže.
V létě se chodíme koupat,
a také se můžeme jít houpat.
Nebo poletíme k moři,
a spálíme si kůži.
Ať děláme o prázdninách cokoli,
nakonec půjdeme zase do školy.

Jak jsem se (ne)stal závislákem na počítači

Jakub Šotola, 6. ročník

Venku je pod psa, kamarádi nikde a nuda. Je tak hrozná nuda. Táta prohodil něco v tom smyslu, že bych si měl sehnat náhubek, to abych se neukousal nudou. Zapínám tedy počítač, a tak to začalo.

Kliknul jsem na nějakou internetovou stránku a najednou můj život začal dávat smysl. Už nevidím jen nudnou šed' každodenního života, škola, povinnosti, spát a zase škola.

Říká se, že internet vládne světem a teď mu vládnu i já. Aspoň pokud jsem ve své hře. A proč vlastně ne, vždyť počítač už dnes používá každý. Učíme se na tom ve škole, rodiče na nich dělají v práci i doma a už i všichni mí přátelé poznali, jak je skvělý. Jediné čeho se děším, je, že spadne síť. Nedávno spadla, byla to strašná hodina. Kdyby mi odešel „komp“ mám ještě tablet a mobil, ale síť? Už se mi o tom i zdá, spadla a já chodím po městě a nic, žádná volná síť, ani v obchodech, u školy, kde byla vždycky, ani čárečka. Internet není!!! Konec? To přece není možné! Chtěl jsem se spojit se svými kamarády a zeptat se jich. Ale kde bydlí, jak vypadají, znám je? Jsou to vůbec kamarádi?

S kým jsem si to psal, povídal, smál se, svěřoval, a proč vůbec?

Často jsem na tyto hororové scény myslel i ve dne, bylo mi z toho opravdu úzko. Vždyť jsem měl takové, se kterými jsem chodil ven, věděl, kde bydlí, hrál fotbal a chodil do kina. Takoví neselžou, kde jsou? Chci je zpátky!

Ondra Fišar, 6. ročník

Cíl

Lenka Hasmandová, 8. ročník

Co si představíte pod pojmem cíl? Většinu z vás napadne cílová čára ve sportu, ale my se dnes budeme bavit o osobních cílech. Každý z nás má nějaký cíl. Ať už třeba dostat se na nějakou báječnou vytouženou střední školu, nebo vyhrát mistrovství světa.

Stát se tím, čím chcete, nebo je váš cíl vydělávat hodně peněz a dostat se do ciziny? Na to už si musíte odpovědět sami. Bez daného cíle se ale člověku žije těžko. Neví, co chce v životě dělat, nesoustředí se na to, co má rád. Lidem se cíle plní, ale i nemusí.

Záleží na tom, jak se k tomu člověk staví. Když se chce někdo stát profesionálním tanečníkem, hold musí věnovat většinu svého času na tréninky a nějaké peníze na věci k tomu potřebné. Až pak když člověk vytrvá, až pak se ten cíl splní. Pak je člověk šťastný a někde uvnitř cítí, že to zvládl.

Ne že bude celý život pracovat v nějaké fabrice, kde si vydělává jen tak, tak na hypotéku. Přitom chtěl být herec, zpěvák nebo režisér a měl talent, ale v době, kdy se rozhodoval, jeho sen nebyl dost silný. Ale co se stane, když se cíl nesplní? Pak přichází smutek, výčitky a pocit, že jsme všechny zklamali. Že jsme nuly a nikdo si nás už nebude vážit tak, jako předtím. Ale tak to není. Na přátelství nebo dokonce na vztahu to nic nemění.

Můj život – nad propastí

Nikol Vrbová, 8. ročník

Stojím na konci útesu a přemýšlím. Přemýšlím o životě, který žiju. Prožívám. Přemýšlím i nad tím, jak může být život k jednomu člověku krutý. Jen k jednomu. Jako třeba ke mně. Umřeli mi rodiče a já nemám kam jít. Nemám pro co žít. Moje sestra je v nemocnici a dýchá jenom na hadičkách. Už byla jen ona jediná pro, kterou jsem mohla žít, jediná které jsem v tomto zatraceném životě mohla věřit. Byly jsme se sestrou adoptované. Už od 8 let. Naše nepravá matka nás neměla moc v lásce. Spíše nás týrala. Fyzicky nás trestala za cokoliv, co jsme udělaly jenom trochu špatně. Nenávídím ji. Nenávídím celý tenhle život. Je to jako prokletí, kterého se nemůžu a nemůžu zbavit. Sestra leží v nemocnici jen a jen kvůli mně. Kdybych ji hlídala. Kdybych alespoň věděl, že tam to zatracený auto nepojede. Ale já to nevěděla. Nestihla jsem ji zachránit a to si budu nadosmrti vyčítat. Celý, ale celý svůj život. V tu chvíli mám chuť skočit. Chuť skočit a celý tenhle život hodit za hlavu. V té chvíli, kdy jsem se to snažila udělat a byla jsem už skoro ze srázu pryč, mně někdo chytil za ruku. Přivinul mě k sobě a já vůbec netušila, kdo to je. Rozbrečela jsem se. Ale byla jsem ráda, že mi, ten – někdo, zachránil život. Hladil mně po vlasech a konejšil mně. Utěšovalo mne to, uklidňovalo. Nemohla jsem v té chvíli být klidnější.

„Proč jsi to chtěla udělat?“ Protrhl ticho ten neznámý. Podívala jsem se mu do očí, ale toho muže jsem neznala. Chvíli jsme se na sebe dívali a poté mu odpovím: „Chtěla jsem vše vyřešit“.

Drogy v téhle době

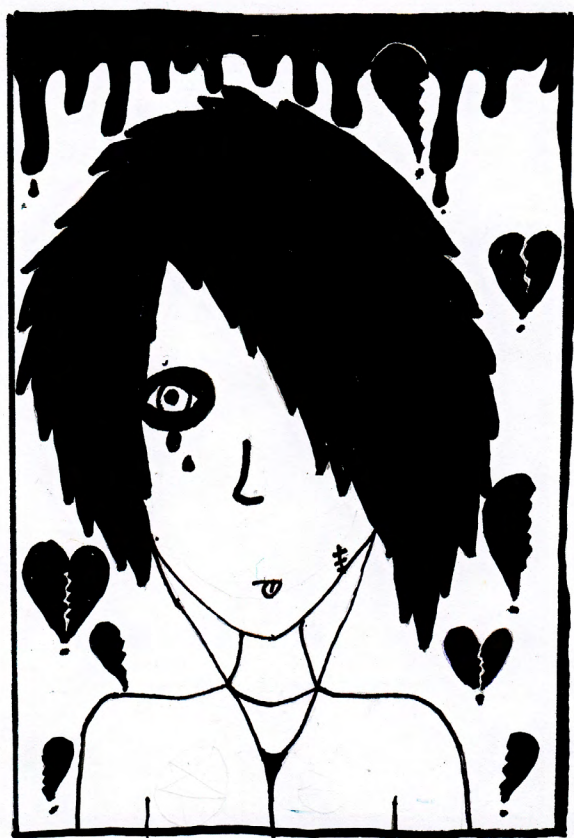
Markéta Suchomelová, 8. ročník

Droga, co si člověk představí pod slovem droga? Většině lidí se vybaví heroin, kokain, marihuana a tak dále. Jenže droga je i alkohol a cigarety. Vezměte si, že jdete po ulici a víc než dost mladých, no i starých lidí, má v ruce cigaretu nebo alespoň u sebe. Je to fakt nechutné, když tolik lidí je závislých na takovém hnusu, který jim tak možná zničí plíce a nic dobrého jim nedá. Nebo také alkohol, vždyť závislost na alkoholu je strašná, nevíte, co děláte, když jste pod vlivem. Odvrátíte si od sebe rodinu, přátelé a pak nakonec zůstanete sami a budete přemýšlet, proč jste to dělali a jediné co máte, jsou zdravotní problémy.

Ale nejhorší je, že používají drogy i děti, takže lidé, kteří neměli 18 let. Znam i lidi, kteří nemají 15 a kouří a chodí se opíjet. Dalo by se s tím něco dělat? Třeba že by nenalívali v barech nezletilým a také neprodávali cigarety nezletilým. Ale to by ty podniky asi zkrachovaly. Nechápu to, proč to dělají, když nemusí? Ano když je někomu 18 a sem tam se napije, tak je to v pořádku, ale když nemám 18, tak to nemá smysl. Ničí vám to zdraví, když sportujete, tak nedáváte takové výkony. A jak by to vlastně vypadalo, kdyby nebyly drogy?

Byl by svět „lepší“ nebo pořád stejný? Zajímalo by mě to, ale asi se toho nedožiju. Co si o tom myslíte vy?

Ráchel Prokšová, 6. ročník

Štědrý den

Yasmina Oláhová, 6. ročník

Jediný den kdy všichni
se těší,
na všechno, na všechny,
kdy minuty jdou stěží

Kdy za oknem čekáme,
že zakřičíme: „SNĚŽÍ“!
Jsou bílé Vánoce,
smích čeká na nás,
jen tak tam leží...

Už se stmívá, všude svítí,
každého hřeje teplo domova.
Všichni jsou v pohodě,
jsou přece Vánoce,
vánoční pohoda

Vánoce

Tomáš Piatek, 6. ročník

Uvažovali jste někdy o tom, v čem jsou rozdílné naše Vánoce od Vánoc před mnoha lety? Já ano a chci se svými o to podělit.

PŘED MNOHA LETY:

Vánoce před mnoha lety byly plné radostí,
i když děti nedostávaly skoro žádné dárky.
A proč si myslíte, že byli všichni šťastní?
Protože byla rodina pospolu. Každý den rodiče pracovali na poli,
vraceli se pozdě v noci a šli hned spát.
Děti chodily do školy a skoro je neviděly. Na večeri měli kapří polévku
a kapra s bramborovým salátem.

NYNÍ:

Vánoce teď jsou velice rozdílné.
Dostáváme velice hodně dárků.
Na večeri máme většinou řízek s kaší a na polévku vývar.
Po večeri jdou děti ke stromečku a tam najdou herní konzoli a nový mobil,
pak jdou do pokoje a dvě hodiny hrají na mobilu.

ZÁVĚR:

Važte si věcí, které dostanete,
i když to nebude to, co jste si přáli.

Vánoce jsou za dveřmi

Andrea Dembkovská, 6. ročník

Stejně jako každý rok se i letos strašně moc těším na Vánoce. To, že dárky nenosí Ježíšek, už pár let vím. Ale pro jistotu jsem mu i přesto nechala na okně dopis.

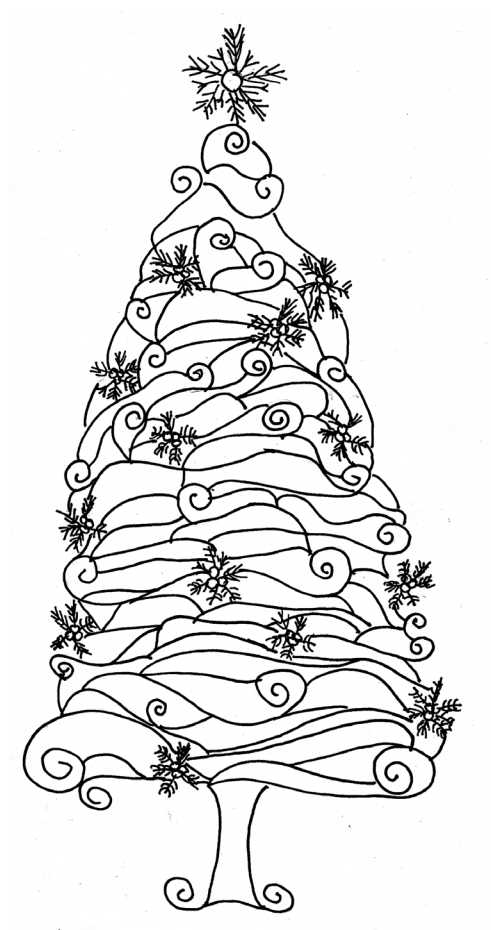
Taky už přemýšlím, co nadělím pod stromeček naší rodině.

I když jsou Vánoce až za měsíc, u nás už to voní cukrovím. Na pečení se vždy sejdeme já s maminkou, tetou a sestřenicí u babičky a dědy a pečeme společně. U toho si povídáme a je to moc fajn. Už máme linecké a vanilkové rohlíčky. Zítra budeme péct perníčky. Moc ráda je pak zdobím.

V neděli u nás doma vyzdobíme byt. Na oknech budou hvězdičky, všude plno ozdob a večer zapálíme první adventní svíčku. Každý rok chodíme v Krnově do města na vánoční trhy. Za týden už začnou, bude zase krásný ohňostroj. Letos se pojedeme s rodinou podívat na vánoční Prahu. To bude super.

Těším se, že brzy napadne sníh a taky doufám, že budou bílé Vánoce. Když sněží, je všechno takové krásně čisté.

Jen je škoda, že to potom tak rychle uběhne.

Karolína Menzelová, 7. ročník

Příběh závodního holuba

Václav Hradil, 6. ročník

Jsem závodní holub z Oravy, vypustili mě v Praze a musím se dostat co nejrychleji domů na Slovensko.

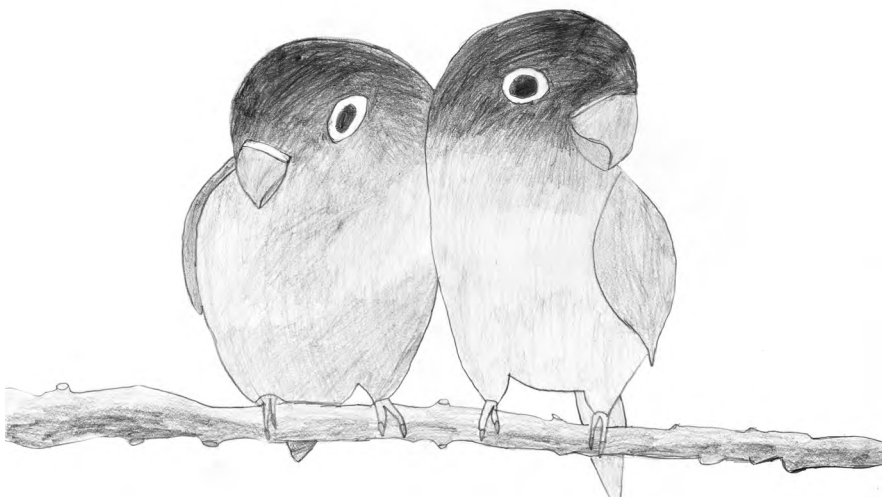
Asi v polovině cesty jsem vyčerpaný a žíznlivý odpočíval. Moje přítomnost vadila majitelce zahrady, tak mě nelítostně pomocí smetáku přehodila přes plot. Ale naštěstí se mě ujal hodný pán, který pochopil, že jsem jenom unavený a hladový. Vzal si mě do králíkárně a dal mi zrní s vodou. Pomocí čísla na mém kroužku i díky internetu se zkontaktoval s mým majitelem, který mu poděkoval a sdělil, že jsem šampion a účastním se soutěže v přeletu. Mému zachránci poradil, jak o mě pečovat, abych byl co nejdříve v kondici a mohl doletět do cíle.

Během mého pobytu v Krnově mě zkusili dvakrát vypustit, ale byl jsem ještě slabý. Asi po týdnu přišel „MŮJ DEN“. Po vypuštění a vzletnutí jsem měl dost energie doletět až domů na Slovensko.

Můj majitel mě s radostí přivítal a ihned telefonicky sdělil mému zachránci, že jsem ve zdraví dorazil.

Díky lidem, kterým není příroda, ani zvířata lhostejná, mohu nadále létat.

Ještě jednou děkuji svému zachránci!

Míša Sobková, 4. ročník

Podzimní den

Jiří Sztefek, 9. ročník

Podzim je období, kdy se krátí dny a prodlužují noci a stromy začínají zbarvovat své listí do několika možných barev, které poté shazují na zem a tvoří tak koberec.

Když ranní rosa, studená jako sníh nebo bíle zabarvená mlha, zahaluje města a vesnice, slunce se ještě zatím neukazuje. Všude panuje osvěžující chladivý vzduch, který útočí na vše, co je teplé.

Nevinné ranní paprsky se prodírají mlhou, kterou poté úplně rozpustí. Listy jsou zkřehlé mrazem a začínají roztávat, protože se otepluje a není taková zima jako ráno. Ponurá obloha je posetá šedobílými obláčky, které vypadají jakoby mezi sebou bojovaly, zatímco začíná foukat silný vítr a listí jako peříčka poletuje sem a tam.

Na zem zase upadá studený vzduch a začíná se stmívat, protože slunce spěchá někam, kde ho chvíli neuvidíme. Jde jenom slyšet šumění listů padajících ze stromů a šeptání větru, když nastává temná noc.

Toto období mám rád, protože hodně fouká a můžu šlapat na suché listí.

O čertíkovi Alfonzíkovi a vynálezu

Vendula Schindlerová, 8. ročník

Za sedmero horami, sedmero řekami a sedmero lesy, bylo peklo jménem Čertovník. V tomto pekle odjakživa nesnášeli druhé, byli zlí a nevychovaní.

Jednoho dne se v pekle začal ozývat křik Lucifera. Všichni poznali, že ho naštvál Alfonzík, jeho syn. Alfonzík byl totiž od ostatních čertů jiný. Již od mala se choval jako andílek, rád pracoval a pomáhal druhým.

Každý čert se mu vyhýbal. „Alfonzi, kolikrát jsem ti říkal, ať nikomu nepomáháš!“ Alfonzík se sebral a utekl do pokojíčku. Proč nesmí být nikdo v pekle hodný, nemůže nikomu pomáhat, vždyť nedělá nic špatného. Mám nápad! Vyroším pistoli s lezrem, který když někoho zasáhne, tak se stane hodným a tím zničím peklo a zlo v něm. Pomalu se vkrade do komůrky, kde jsou všechny kouzelné předměty. Vezme si, co potřebuje a pádí do pokojíčku. Jeden roh jednorožce, jedno zlaté jablko, jeden váček s lidskou dobrotou, pytlíček s červeným srdcem a dva páry holubích křídel. Alfonzík se dal do vyrábění. Stloukal, slepoval, řezal a maloval. Den co den Alfonzík tvrdě pracoval na svém vynálezu. Po devíti lunách byl vynález hotov. Stačilo už jen umíchat lektvar. Kotlík začal vařit. Alfonzík přihodil jeden roh jednorožce, jedno zlaté jablko, jeden váček s lidskou dobrotou, pytlíček s červeným srdcem a dva páry holubích křídel. Lektvar bublal, sípal a jiskřil. „Hotovo“, volal s radostí Alfonzík. Pomalu vléval lektvar do pistolky. „Ani kapku na zmar“, říkal si Alfonzík. „Připraveno“ Alfonzík popadl pistolku, vyběhl z pokojíčku a pádil do čertovské pracovny, kde by měli všichni pracovat a ano. Všichni seděli u stolu a pracovali. Alfonzík naměřil pistolku na prvního čerta a „prásk“. Pistolka úspěšně zasáhla svůj cíl a druhý, třetí, čtvrtý až došlo na samotného Lucifera. Pomalu došel k jeho vládcovskému trůnu a zmáčkl. V tu chvíli zazněl hrom, všude byl jen dým a prach. Alfonzík se rozkuckal, ale než se nadál, byl uprostřed louky i s ostatními. Jenomže ostatní už nebyli čerti, stali se z nich lidé. Lidé, kteří rádi pomáhali, starali se o druhé, byli vychovaní a usměvaví. Alfonzík se radostně usmál, že se mu jeho vynález podařil a že dokázal to, co chtěl. Zničil peklo a probudil ve všem lásku.

Zazvonil zvonec a pohádky je konec.

Jak čerti vynalezli peklo

Natalie Kukelková, 8. ročník

Kdysi dávno převelice dávno uprostřed hvozdů pobývali čerti.

Hříšníky vařili na mírném ohni venku nebo v jeskyních, spali na stromech či v norách a neměli se kam na trvalo nastěhovat. Jednoho dne se rozhodlo odejít pár čertů někam do tepla. Zeptali se ostatních a ti přikývli. Když se ptali už celkem hluchého čerta, řekl jim, že by taky rád do toho pekla místo tepla. A bylo rozhodnuto. Všichni se domluvili a od lidí si vzali pár věcí. Jeden čert přinesl hodiny, druhý

kočku, třetí basu beze strun a takhle to šlo dál a dál.

Jednou se na to chytrý čert jménem Lucifer už nemohl dívat a prohlásil: „Co to děláte? My nepotřebujeme lidské krámy a harampádí. Umíme přeci hrabat. Vyhrabeme společnými silami velkou díru do země a bude to. Vyhrabeme si peklo,

kde nám bude teplo.“ Ostatní jásali a hned poté se pustili do práce. Po týdnů hrabání vytvořili čerchmanti hlavní díru s postranními chodbami a děrami na spaní. Vchod nechali zarůst trním a zasypali jej obrovskými balvany.

Lucifera si velice oblíbili a udělali z něj knížete pekel.

Ptáte se, jak je tomu dnes? Inu čerti jsou v pekle pořád.

Čekají na příležitost odvést lidi do pekla. Stále jim však vládne starý, dobrý Lucifer.

Sova Anežka a její dobrodružství

Lili Thiebergerová, 4. ročník

Jak našla kamarády

Jednou šla Anežka na procházku do lesa, aby si našla kamarády. První kamarádku našla na stromě a byla to veverka. Jmenovala se Sandra.

Anežka a Sandra se rozhodly společně hledat další kamarády. Zanedlouho našly v noře ježečka, který se jmenoval Jack. Na chvíli si sedli a povídali si, když okolo šla liška. Zeptali se lišky, jestliže chce s nimi kamarádit a ta souhlasila. Lištička se jmenovala Nina.

Všichni čtyři kamarádi se vydali na procházku lesem a potkali zajíčka. Zeptal se, kam mají namířeno a jestli může jít s nimi a všichni souhlasili.

Zajíček se jmenoval Pavel a společně se vydali lesem, kde našli opuštěnou chaloupku, tak akorát pro pět kamarádů. Chaloupku si krásně uklidili a zabydleli se.

Jak se ztratil ježeček Jack

Jednou ráno, když ještě všichni spali, si Jack řekl, že si půjde nasbírat jablíčka a hrušky. Vydal se do lesa a tam se ztratil. Když se kamarádi vzbudili, zjistili, že Jack není doma. A tak ho šli hledat do lesa. Nikde ho nemohli najít, a tak museli hledat dál.

Jack si zatím opékal v lese jablíčka. Najednou uslyšel v křoví nějaké zašustění. Ze křoví vyběhla černá kočka! Chtěl mu ublížit, ale protože měl bodlinky, tak se uchránil. Potom si snědl opečená jablíčka a spokojeně usnul. Probudili ho až přátelé, kteří jej našli a společně šli zpátky domů.

Jak šli na piknik

Jednou se kamarádi rozhodli, že půjdou na piknik. Tak si vzali košík a do košíku jídlo a pití. Vyšli tedy do lesa, kde si našli pěknou mýtinku. Nasbírali šišky a veverka Sandra vzala dva kamínky, kterými křesala, až rozdělala oheň.

Liška Nina nalila každému do misky vodu a potom si každý z košíku vytáhl to, co má rád. Sova Anežka si dala zrní, veverka Sandra oříšky a zajíček Pavel si dal mrkev. Ježeček Jack a liška Nina si opékali. Jack jablíčko a hrušku a Nina párek.

Všichni se do sytosti najedli a šli společně domů. Doma ještě uklidili a šli spát.

Jak si šli hrát na hřiště

Jedno ráno se zvířátka rozhodla, že si půjdou hrát na hřiště. Pořádně posnídali a vydali se na lesní hřiště. Ježeček Jack jezdil na skluzavce, sovička Anežka a zajíček Pavel se houpali na houpačce a veverka Sandra a lištička Nina hrály na honěnou. Jak si pohráli, vrátili se zpátky domů. Doma si uvařili oběd a obědě si šli odpočinout.

Jak šli sbírat jídlo na zimu

Jednoho dne si zvířátka řekla, že je čas, začít skladovat jídlo na zimu, protože zima už byla za dveřmi. Šli nejprve do obchodu, kde lištička Nina koupila špekáčky a rybu, sovička Anežka různá zrníčka a zajíček Pavel si koupil mrkvičky. Potom šli do lesa, kde si veverka Sandra nasbírala oříšky a ježek Jack si nasbíral jablíčka a hrušky. Vše si odnesli domů a doma si jídlo uskladnili.

Jak šli spát zimním spánkem

Zvířátka ráno vstala a začala chystat hostinu před zimním spánkem, aby dlouhou zimu přečkala. Na stůl si dala prostírání a připravila vše, co nasbírala a koupila a dala se do jídla. Každý se dal to, co má rád a spravedlivě se o jídlo podělila. Když dojedla, šla si ještě na chvíli společně hrát. Po hraní si šli připravit pelíšky, do kterých se zavrtali. Řekli si poslední pohádku před dlouhým zimním spánkem a spokojeně usnuli.

A to byl příběh o sovičce Anežce, která si našla kamarády, se kterými zažila spoustu dobrodružství a zábavy.

Antonín Svatoš, 5. ročník

Tato práce byla oceněna Cenou Klubu rodičů.

Poslední serenáda

Natálie Kukelková, 8. ročník

Tma tmoucí teď vládne Prahou,
někde hustou, jinde vlahou.
Měsíc k Vltavě se sklání,
co to bylo? Zašeptání?
Snad jen noční vítr zpívá,
bylo tomu tak odjakživa.
Ne, teď zase, zašumění,
co vytrhlo mne z mého snění,
přichází to od hřbitova.

Pomalů se kradu stezkou,
někde prašnou, jinde hezkou,
až ke hřbitovní brance.

Tam na náhrobku sedí dívka,
bílá róba, ladná křivka.
Oči její slzami se lesknou,
a zpívá, zpívá píseň velmi tesknou.

O křivdě a utrpení,
o lásce, jež více není.
O otci, matce i bratru svém,
o muži, kterého milovala,
kterému své srdce dala,
serenáda se nese hřbitovem.

„ ...Bože, prosím, ochraňuj je,
ať je jim zem lehká.
A nezapomenou-li na mne,
brzy se s nimi setkám.
Dávno jsem chtěla říci „miluji tě“,
teď lituji toho velmi.
Strach chytil si mě do sítě,
a lidé jsou jak šelmy.
Tak velká láska zakrátko se ztratila.
Nevím, kam uniknout mám.
Zanikla stejně, jak se zrodila,
teď ležíš pod zemí sám a sám.
Chybí mi tvé teplo, tvé pohlazení,
žalem skoro šílím.
Tvé něhy už nikde není,
ležíš pod rubášem bílým.“

Píseň smutná nezněla již více,
dívce zmizela z tváří růž.
Prodala svůj život dýce,
v jejím hrdle skvěl se nůž.

Louka smutku

Natalie Kukelková, 8. ročník

Občas přemýšlím nad tím, co je to život. Asi je to nekonečně dlouhá cesta po louce bez trávy a bez květin, vlastně je bez všeho živého. Nesvíí tam slunce, nebe je šedé a vlastně nic není hezké. Někde na koci té louky stojí kluk. Je vysoký, má krásné oči, hluboký hlas a široké ramena. Stojí tam a čeká na mě. Čeká, až dojdou na konec té smutné louky. Až tam dojdou, obejmeme mě, políbí do vlasů a pošeptá: „Jsem tu pro tebe. Až tam na nás prý čeká štěstí.“

Ale jak máme dojít tak daleko, když ani nevíme, jestli tam něco takového je. Nejradši bych se zastavila a počkala, až přijde samo, nebo až bude vidět, až bude na obzoru. Ale nemůžu. Někde tam v dáli totiž čeká on, můj princ. Jen pro něj půjdu, dokud budu moct. Půjdu pro vidinu toho, že jsme spolu šťastni. Až do smrti.

Nicol Krišková, 9. ročník

Naděje

Eliška Hilgertová, 9. ročník

Už 130 dní jsem jeden z posledních.
Já se ještě nevzdám, přítele svého podpírám.
Nedávám mu mnoho naděje,
už to asi nerozchodí,
on říká, že se nic neděje,
že to nic není.
Jedna plíce prostřelená,
krev mi teče po rukou,
čím dál hůře se mu dýchá,
kulky letí nad hlavou.
Už jsme skoro u lékaře,
v tom nohy se mi podlomí,
teplá krev teče podél paže,
z očí se mi slzy vyroní.
Cítím každý sval svého těla,
před očima mlžno,
slyším rány jako z děla,
všude kolem prašno.
Těžký je každý další nádech,
cítím další průstřely,
už ležím na zádech,
v tom oči se mi zavřely.

Láska

Teodor Pospíšil, 6. ročník

Moje láska,
je velká kráska.
Je sladká,
jako má matka.
Vzhled má plný krásy,
úžasně jí voní vlasy.
Dám jí kytky,
polepené třpytky,
Pro tebe mám síly,
vzpomínej na tu chvíli.
Ochraňuji tebe,
když tě mám u sebe.
Usmíváš se jako sluníčko,
dávám ti své srdíčko.

Co mi dal a vzal mobil

Sofia Sofianidu, 8. ročník

Mobil je velice důležitá věc pro děti mého věku, tedy teenagery a také dospělé. Závislost na facebooku, insagramu, snapchatu a dalších sociálních sítích, je v téhle době problém všech lidí na světě. Bohužel je těžké se té závislosti zbavit, jelikož tvůrci všech těch aplikací vymýšlí pořád nové věci a je vám líto tyto aplikace odinstalovat. Mám vlastní zkušenosti. Bez telefonu nejdu nikam. Jsem na něm pořád, i když vím, že tam není nic nového. Mám už jen tu potřebu si ten telefon odemknout jen tak. Sice jsem spíš závislá na písničkách, ale myslím si, že na tom nic špatného není.

No.. každopádně mi telefon vzal půlku mého života vzal. Ty hodiny strávené na mobilu jsem mohla strávit lépe, třeba s mou rodinou nebo přáteli.

Vím.. je to má chyba, teda naše, že na těch telefonech trávíme tolik času, ale nemůžeme si pomoci. Je tam tolik fotek, informací a zajímavostí, že i kdyby to nebylo nové, tak si to přečteme 100x. No, už je to smysl života. Aspoň pro většinu.

Naopak..kdyby nebylo mobilu a internetu, tak bychom nevěděli, kolik je hodin, stupňů a nemohli bychom se tak lehce domlouvat s přáteli, rodinou a podobně. Takže kdyby nebylo telefonu, sice by to bylo lepší, že bychom s lidmi normálně komunikovali, měli více často třeba i na to učení, na chození ven a tak, ale na druhou stranu, bychom si bez toho nemohli pomoci, odkud se máme učit? Jedině z internetu. Dokonce nám tam dávají i známky, prostě by to nešlo. Je tam všechno učení, zajímavosti, počasí, přátelé a obchody, kde najdeme všechno, co potřebujeme.

Dospělí lidé (někteří) to nechápou a nadávají svým dětem, ať na tom nejsou, že jím to škodí a taky že mají pravdu. Jenže téhle generaci neporučíte, už jsme se s tím narodili a věřte, že lehce se toho nezbatíme. A taky je problém v tom, že někteří se o to ani nesnaží-většina z nás. Podle mého názoru.

Okružní cesta městem

Dorotea Mylková, 7. ročník

A začínáme... Vítám vás všechny srdečně ve městě Krnově na okružní vyhlídkové cestě. Jsem ráda, že jsme se sešli právě zde v centru města na náměstí u „vánočního“ stromu. A vánoční atmosférou náš výlet právě začíná.

Po pravé straně vidíme městskou radnici, radím, abyste se na ni pořádně prohlédli, je krásně zdobená a barevná, budova pochází z období novorenesance. Pokračujeme, pojdte za mnou!

Ted' se na chvíli zastavíme. Po mé levici můžete spatřit původně gotický Kostel svatého Martina, který má dvě kvádrovitě věže. Ty byly kdysi součástí městského ochranného systému. Tipnete si výšku oněch věží? Jistě vás zajímá správná odpověď. Kdo hádal 67 metrů, hádal správně. Přímo naproti kostela pozorujeme další krnovskou dominantu. Je jí Švédská zeď, pozůstatek tehdejší knížecí chodby vybudované ze zámku. Před Švédskou zdí si prohlédneme Neptunovu kašnu.

Nyní budeme pokračovat zpátky směrem na náměstí a dál. Po mé pravici vidíme koncertní síň svatého Ducha, která je velmi zvláště umístěná, podivně mezi domy. Co myslíte? A po mé levici si právě prohlížíme kašnu a sousoší Tří grácie.

Nyní půjdeme směrem ke knihovně. Na chvíli se zastavíme a podíváme se vpravo. Vidíme krnovskou Synagogu. Jedná se o stavbu v novorománském slohu, inspirovanou stavbami sefardských židů, s interiérem v maurském stylu. Nádhera, vidíte? Krnov je skutečně krásné historické město. Pojdte, pokračujeme v cestě, ráda bych vám ukázala víc.

Nyní stojíme před Cvilínskými schody, které vedou...ano, zdá se vám, že do nebe? Pojdme je společně spočítat. Uf, 219 schodů máme za sebou a ještě 144 schodů před sebou, pokud se chceme vyšplhat na místní Cvilínskou rozhlednu. Rozhledna nám nabídla nádherný pohled na celý Krnov a jeho kouzelné okolí, co říkáte?

Děkuji, že jste se zúčastnili dnešní okružní cesty Krnovem.

Děkuji za pozornost a příště opět na shledanou

Město Krnov

Lenka Láryšová, 8. ročník

Krnov... Město Krnov je podle mě velmi pěkné, zajímavé a záhadné město. Každý si o něm musí udělat „obrázek“ sám, jelikož nejde nikomu vnutit názor na danou věc či situaci. Ale dneska jsem tady od toho, abych vám Krnov popsala já..... Osobně. Přiblížila město svýma očima, prostě svými slovy.

Jmenuji se Lenka a v Krnově bydlím již 13 let. Zde jsem se narodila a popravdě prozatím netuším, jestli zde budu chtít v dospělosti zůstat. Možná se moje životní kroky začnou ubírat jinam, možná zakotvím právě tady. Uvidíme...

Moje město Krnov? Již na počátku jsem zmínila, že je jaksi, hmm, záhadné. A v čem? Řekla bych, že pro neuvěřitelnou krásu některých jeho částí, zákoutí se zelení, fontánou, parkem, řekami a historickými památkami... Krnov působí zvláště. Dýchá neuvěřitelnou atmosférou. Všimli jste si? Procházíte parkem, zelení, ocitnete se mezi domy a najednou se dostanete na místo, které jakoby neznáte a nevěříte, že jste pořád v jednom a tom stejném městě. Zavřu oči a náhle vidím nádhernou radnici, která stojí přímo uprostřed našeho náměstí, mrknu a procházím podloubím, otočím hlavu a před mými zraky vyvstávají tzv. „zmuchlané kapesníky“. Že nevíte, o co kráčí? Hned vysvětlím. Jedná se o sochy - kvádry, na kterých si děti mohou hrát. Běhají po nich, schovávají se pod ně, a tak podobně. Však to znáte.

Co bych mohla ještě povědět? Pokud se rozhodnete jít do přírody, doporučuji vyjít na nejvyšší bod Krnova, na Cvilín. Barokní kostel na vrchu Cvilíně nádherně po setmění osvěcují barevná světla. Kamkoliv se v Krnově pohnu, pořád vidím Krnov současný ruku v ruce s Krnovem středověkým. Dech historie... Vlastně bych měla být za Krnov ráda, narodila jsem se v krásném městě.

Co si myslíte Vy?

Anna Pospíšilová, 7. ročník

Zajímavý příběh z Krnovska, který se opravdu stal

Samuel Sovadina, 8. ročník

Věřte, či nevěřte, stávají se na světě různé věci. Nikdo by však nečekal, že právě v Krnově dojde ke zvláštnímu a v naší republice neuvěřitelnému jevu. Osobně jsem byl této události svědkem. Na vlastní kůži jsem to zažil. Zavzpomínejme...

Zhruba před třemi lety se v Krnově objevilo tornádo. Že nevěříte? Skutečně je tomu tak.

Stalo se to jednoho červnového večera asi kolem šesté hodiny. Já a můj tatka jsme byli doma, naštěstí jsme se nacházeli daleko od epicentra. Toho dne odpoledne začaly padat kroupy. A vůbec, celý ten den bylo škaredé počasí už od rána. Foukal ledový vítr a bylo zamračeno. Na červnový den podle mého názoru dosti neobvyklé. Po průtrži mračen a kroupách začal silně foukat vítr. Ten neustále zesiloval, část oblohy byla světle modrá, část vypadala jako černé zmuchlané deky. Velké tornádo se vytvořilo v oblasti Krnov - Kostelec a ničilo vše, co mu přišlo do cesty. S porovnáním Krnovského tornáda a tornáda, které se vyskytují například v Californii nebo Oclahoma City, Texas a v mnoha dalších oblastech USA, bylo naše tornádo naštěstí „mini“. I když u nás tornádo nepatřilo zrovna k největším, nebezpečné bylo. Ničilo v oblasti lesa a některým lidem „bralo“ domov ... Díky spolupráci a vzájemné pomoci lidí se brzy podařilo škody odstranit.

Příběh z nemocnice

Daniela Jošková, 6. ročník

V našem městě bývala tzv. „stará“ nemocnice. Stará nemocnice se skládala z areálu plného starých a špinavých budov, které se snažilo město průběžně alespoň částečně opravovat. V těchto budovách se nacházela různá oddělení, jako třeba LDN, psychiatrie nebo rehabilitace. Stará nemocnice dnes už úplně nefunguje a byla zrušena a oddělení LDN bylo přemístěno do nové nemocnice.

Já jsem byla v nemocnici po těžké autonehodě na oddělení rehabilitace a průběžně mě vozili do bývalé budovy na rentgen. Jednou mě tam sestra nechala čekat na chodbě (budovu v té době ještě opravovali). Čekala jsem v prázdné chodbě a najednou kolem mě prošel starý pán v červeném pyžamu, u kterého měl utržené dva knoflíky a v županu stejné barvy, jenž měl zavázán jen obvazem. Na nohou měl boty podobné důchodkám. Pozdravila jsem ho, on na mě zíral kalnými, hnědými očima, pak tiše trhnul hlavou a zmizel v pokoji naproti. Poté přišla sestra, že už můžu na rentgen, že je vše připraveno. Řekla jsem jí, že jsem ráda, že se tu na chodbě mohou volně procházet pacienti, ale ona na mě vytřeštila oči s tím, že jsou tu jen samí ležící pacienti. Chodící pacienti byli před měsícem přemístěni do jiných budov. Tak jsem jí řekla, kam pacient odešel, ale prý je tam úklidová místnost. Kdysi dávno tam byla márnice, kam ukládali pacienty, kteří již opustili náš svět. Ta sestra si pamatovala jen úklidovou místnost, ale o márnici slyšela. Zkontrolovala dveře a místnost byla uzamčena.

Přešel mi mráz po zádech, sestra pak ještě dodala, že budova je těchto duchů plná a setkává se s nimi běžně.

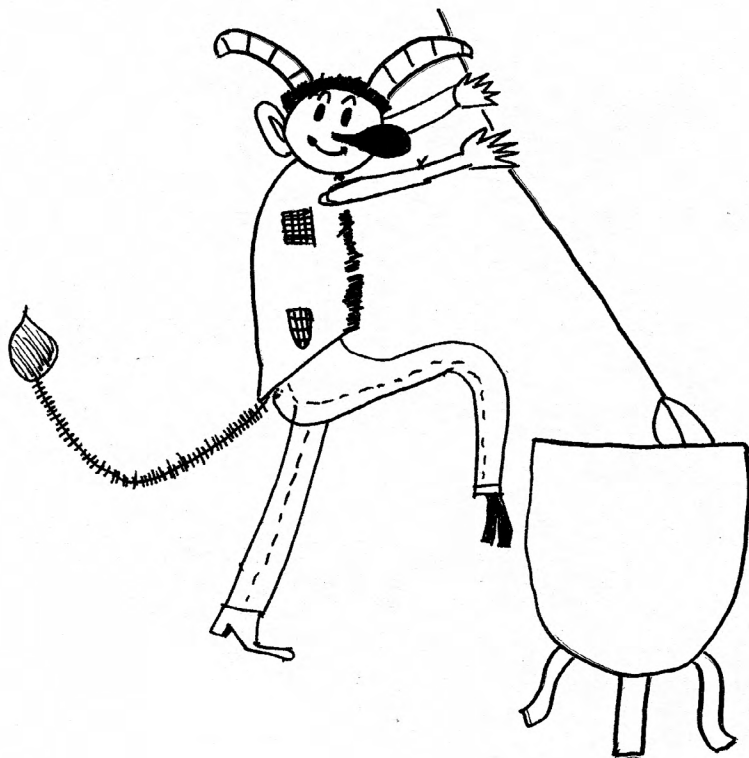
Na tento zážitek nikdy nezapomenu...

Bonifácův vynález – kouzelná krabička

Dominika Zembinská, 8. ročník

Za devatero horami a devatero řekami bylo peklo. V pekle plno čertů a čertic, ale nikdo, kdo by jim vařil. A tak si čert jménem Bonifác jednoho dne řekl, že to takhle nenechá! Koumal, přemýšlel a přemýšlel a koumal. Za tři dny a tři noci se mu povedl zázrak. Vymyslel kouzelnou krabičku, která sama vařila. Bonifác do ní nasype ingredience a pak vysloví přání na co má chuť. V krabičce to nejdřív zaštěrká, zazvoní, zasyčí a chutný pokrm je na světě. Jedinou vadu kouzelná krabička má. Vaří jen pro hodné čerty, takže si ji v pekle moc neužili. Proto ji poslali na zem. Tady ji našel hloupý Honza, ale nevěděl, co taková krabička dělá. A protože byl hloupý a na nic nepřišel, šel s ní na trh a tam ji prodal tlustému sedlákovi. Sedlák byl chytrý a poznal, k čemu krabička slouží. Běžel s ní domů a rychle zavolal na svou ženu: „Máňo, pojď se rychle podívat, co jsem koupil“. Oba si krabičku prohlídli, a pak do ní nasypali ingredience. Každý vyslovil své přání. Sedlák si přál jitřnice a jelita. Máňa buchty s tvarohem. Čekali a čekali, ale nedočkali se. Krabička nic neuvařila, protože byli oba zlí a závistiví lidé. Sedlák krabičku popadl a vyhodil ji z okna ven. Šel kolem chudý žebrák, několik dní byl bez jídla. Krabičku vzal a došel s ní do lesa. Postavil ji na pařez a začal si ji prohlížet. Nevěděl, co s ní má dělat. Klepal na ni, otáčel, přetáčel, ale nic se nedělo. Najednou mu zakručelo v břiše. A tak povídá: „Jak já bych si dal husičku se zelím“. A najednou se stal zázrak! Kouzelná krabička se otevřela a jídlo bylo uvařené. Žebrák se do něho hned pustil, tolik jídla snad ještě nikdy neviděl. Protože byl celý život hodný a snažil se druhým pomáhat, už nikdy netrpěl hladem a kouzelná krabička mu celý život sloužila pro jídlo a potěšení.

David Světlý, 4. ročník

Jak Čertík a Kuba vymysleli parní stroj

Štěpán Hlaváč, 8. ročník

Byla jednou jedna chaloupka za lesem. Byl to spíše takový starý mlýn. Bydlel v něm čertík, který už nechtěl sloužit peklu. Byl tam sám, ale jednoho dne se tam objevil jeden hoch.

Jmenoval se Kuba. Čertík se ho zprvu bál, ale nakonec se skamarádili. Když se tak skamarádili, řekli si: „Mohli bychom spolu něco sestrojit, ať se zabavíme a nenudíme se“. A Kuba navrhl. „Co třeba nějaký stroj, který by nás někam dovezl“. Čertík to schválil a začali. Zkoušeli všechno, například vyrobili auto ze dřeva, nasadili do něj a jeli z kopce. Ale nemohli přijít na to jak vyrobit auto, aby vyjelo do kopce, z kopce a po rovině. Jednou už je přestalo bavit přemýšlet a vymýšlet všelijaké nápady. Čertíka napadlo, že by mohl skočit do pekla, protože si vzpomněl, že tam mají „kouzelnou mlhu“ a že Lucifer jí říká pára. Šel tedy kousek do lesa ke skalám, jelikož tam byl vchod do pekla. „Bum,bác“. A byl v pekle. Plížil se opatrně mezi čerty, až došel do komnaty, kde byla „kouzelná mlha“. Nabral jí hodně do velikánské láhve, zašpuntoval jí a utekl ven z pekla. Po celou dobu, co byl čertík pryč, vymýšlel Kuba motor, který bude „kouzelnou mlhu“ pohánět. Čertík s Kubou ji opatrně uzavřeli do nádrže (aby jim neuletěla).

Zapnuli motor. Zprvu zlobil, ale pak nasadili rychlostní pákou a auto se rozjelo. Kuba čertíkovi popsal volant a další páky. Lucifer (zatím co se vozili ve svém autě) se dozvěděl, že z jeho komnaty byla ukradena „kouzelná mlha“. Velmi se naštval a s šesti čerty vyšel z pekla ven, aby potrestal čertíka za to, že ukradl kouzelnou mlhu. Ale Kuba se mu postavil (protože to byl silný hoch) a zahnal ho i s jeho šesti pomocníky zpátky do pekla.

A jestli je Lucifer nepotrestal, tak ve svém autě jezdí po světě dodnes.

Medvěd Míša

David Ticháček, 7. ročník

Dnes budu vyprávět o svém kamarádovi v samotě , hrdinovi ve snech a zachráncem před nudou. No zkrátka je to plyšový medvídek.

Jeho barvy jsou kombinace zelené a bílé, na hrudi má logo nanuku Míša. Jak jsem ho dostal, vám radši říkat nebudu. Ale teď vám povím, jak jsem si s ním hrával . Většina z vás asi neví, jak by si kluk měl hrát s plyškem. Neoblíkal jsem ho do oblečků ani jsem mu nestavěl domek. Vlastně jsem dělal pravý opak. Já s ním bojoval. Jak by si s ním bojoval, ptáte se ? Popíšu vám to pomocí příběhu.

Medvěd se prochází na krajině polštářů a peřin zachránit svého oranžového bratra, ale když v tom na něj vyskočí jiný méďa. Kopou se, bouchají se a používají na sebe superschopnosti jako třeba ohnivá koule. Pak zazní zvuky bum, prásk, vžum, kop.

Starší brácha si asi myslel, že jsem „mešuge“, protože byl hned ve vedlejším pokoji. Někdy však místo méďy na Míšu skočí jiná postavička. Pokud si myslíte, že je jednoduché si takhle hrát, tak se mýlíte, protože bez fantazie vás to moc nebude bavit. S menší představivostí si můžete vybavit terminátora, mortal combat, star wars nebo jiné akční filmy a hry.

Je smutné, jak si většina dnešních mladých dětí už takto nehraje a fantazii postupně začínají nahrazovat tablety, počítače či jiné. Jsem rád, že jsem mohl takovéto dobrodružství zažít a vždycky na to budu vzpomínat.

Vánoce

Josef Hlaváč, 6. ročník

Vánoce vánoce jsou tu zas,
na okna už buší mráz.
Venku mrzne padá sních,
my jezdíme na saních.
Stromek zase zdobíme,
a přitom se bavíme.
My si dáme do nosa,
místo kapra lososa.
Baňku věším na stromek,
zasněžený je domek.
Táta snědl cukroví,
máma se to nedoví.
Na konec dárky rozbalujem,
Ježíškovi děkujem.
Vánoce vánoce,
po roce budou zase.

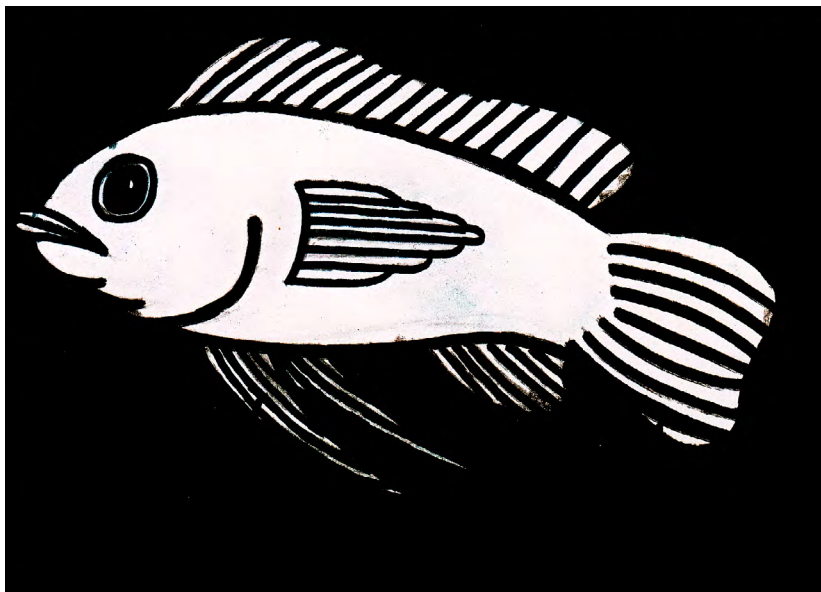
Zima

Alice Bedáňová, 9. ročník

Mrzne, sněží, to to zebe,
hodně sněhu spadlo z nebe,
zima přišla k nám, radost z toho mám.
Rukavice nasadíme, sněhuláky postavíme,
vezmem' lyže, sánky, boby, tohle budou naše hobby.

Červený nos z mrazu mám, přijdu domů, čaj si dám,
zachumlám se pod peřinu, slyším hučet meluzínu,
za oknem vločka po vločce padá a já tu bílou zimu mám ráda.

Jiří Kovář, 7. ročník

Rodiče

Edit Bikárová, 6. ročník

Jednoho krásného dne se manželům Anetě a Adamovi narodila dvojčata, Patrik a Karolína. Patrik měl blond vlasy a hnědé oči a Karolína měla kudrnaté černé vlasy a krásné modré oči. Byli oba krásní. Rostli jako z vody. Bylo jim 12. let a už se oba těšili na zítřek, protože měli narozeniny. Maminka řekla: „máte proto narozeniny, jdu s tatínkem koupit dárky. Buďte hodní a nechodte ven, dokud se nevrátíme. Asi v půl šesté. Oba souhlasili. Maminka a tatínek odešli. Karolíně zazvonil mobil, byla to její nejlepší kamarádka Nikol. „Pojď ven.“ „ Proč ne. Přijdu, budu u tebe za pár minut,“ odpověděla Nikol. Bydlela dva bloky od ní, takže tam byla za dvě minuty. Nikol na ni čekala už venku, že jdou na hřiště, kde jí řekne tajemství.

Když šli na hřiště, potkali cestou dva kluky, Filipa a Josefa. Nikol se líbil Filip už od první třídy, ale neřekla mu ani ahoj. „Tak chceš říct to tajemství?“ Zeptala se Nikol. „Jasně,“ odpověděla jsem. „Tak jo, jsem adoptovaná, ale nesmíš to nikomu říct.“ „Neboj, jsme kámošky, neboj,“ ozvala se Karolína. Pak Nikol odešla a Karolína si potřebovala s někým promluvit, ale nevěděla s kým. Když ráno přišla do školy, byla první hodina - rodinná výchova. Spolužačka Adéla mluvila o rodičích a Karolíně to došlo. Ten správný člověk je maminka. Ze školy běžela rychle domů. Objala maminku a řekla: „Promiň mami, už nikdy nebudu na tebe drzá a lhát už ti taky nebudu!!“ Maminka tiše odpověděla: „ To je jen puberta!!“ „Ne, není.“ Odpověděla Karolína.

Uvědomila jsem si, co je to maminka. Kamarádky jsou na chvíli, ale ten kdo mne nikdy nezklame, jsi ty, mami. Maminka není jen slovo, je to posvátné slovo, kdyby ne maminka, tak bych tu nebyla, ona mě vychovává, rozmazluje a dává rady do života.

„Já si nemám s kým promluvit o kamarádství, o klucích, o škole. Potřebuji tě, mami.“ Zavolala jsem mezi dveřmi. „ Neboj, jsem tu pro tebe a vždycky budu. Když ses nám narodila, říkali jsme si, že nesmíš nikdy spadnout, nesmíš být smutná, mít zlomenou ruku a ani srdce.“

A od té doby jsem už nikdy nebyla drzá ani jsem nelhala.

Tato práce byla oceněna Cenou ředitele školy.

Čert a Honza

Sára Plucnarová, 8. ročník

Za devatero horami bylo jedno hodné peklo, kde žil čert jménem Hodňásek. Naproti toho pekla byl hrad, na kterém sídlil zlý čaroděj Prixibal. Prixibal neměl to peklo rád. Jednou se Hodňásek rozhodl, že se půjde projít. Šel, šel a narazil na brečícího Honzu. Honza byl kluk, co všechno kazil a právě Prixibal ho chtěl vzít na svůj hrad do vězení.

Když mu to Honza řekl, Hodňásek mu odpověděl: „Honzo, já ti pomůžu,“ ale když to dořekl, Prixibal se před nimi objevil a vzal ho do vězení. Hodňásek vzal ostatní čerty a šli si pro Honzu, aby ho dostali zpátky. Honza totiž nemohl za to, že je nešika. Když došli k hradu, Prixibal stál na věži a křičel: „Honzu pustím, ale jen pokud splníte tři úkoly. První úkol zní: Musíte mi tady donést smrtelníka, ať ho můžu dát do vězení.“ Hodňásek nechtěl dát do vězení nevinného člověka, proto čertům řekl: „Znám jednoho chamtivého a zlého sedláka.“ Ostatní čerti souhlasili. Když sedláka donesli, Prixibal řekl: „No, uvidíme, jak si poradíte s druhým úkolem. Mám dřavý kabát a potřebuji ho zašít a vy mi ho zašijete, ale pozor, nesmíte použít kouzla.“ Hodňásek ani ostatní čerti šít neumí, ale pak si vzpomněl, že kdysi pomohl stařence, která mu řekla, jestli bude potřebovat pomoc, že mu pomůže. Šel za ní, poprosil ji a ona mu s radostí pomohla. Prixibal zuřil, když se dozvěděl, že úkol splnili, zhluboka se nadechl a pravil: „Třetí úkol je že musíte vymyslet vynález, kterým ovládnou svět.“ Hodňásek nechtěl, aby Prixibal ovládl svět a proto vymyslel vynález, na který když Prixibal sáhne, promění se v myš. Když ho ukázali Prixibalovi, hned natahoval ruce. Jakmile na to sáhl, proměnil se v myš. Hodňásek byl povýšen na hlavního čerta. A pokud nebyl povýšen výše, tak je ještě do teď hlavním čertem

Zazvonil zvonec a pohádky je konec.

Julie Kadaňková, 3. ročník

Čertovské vynálezy

Lucie Richtářechová, 8. ročník

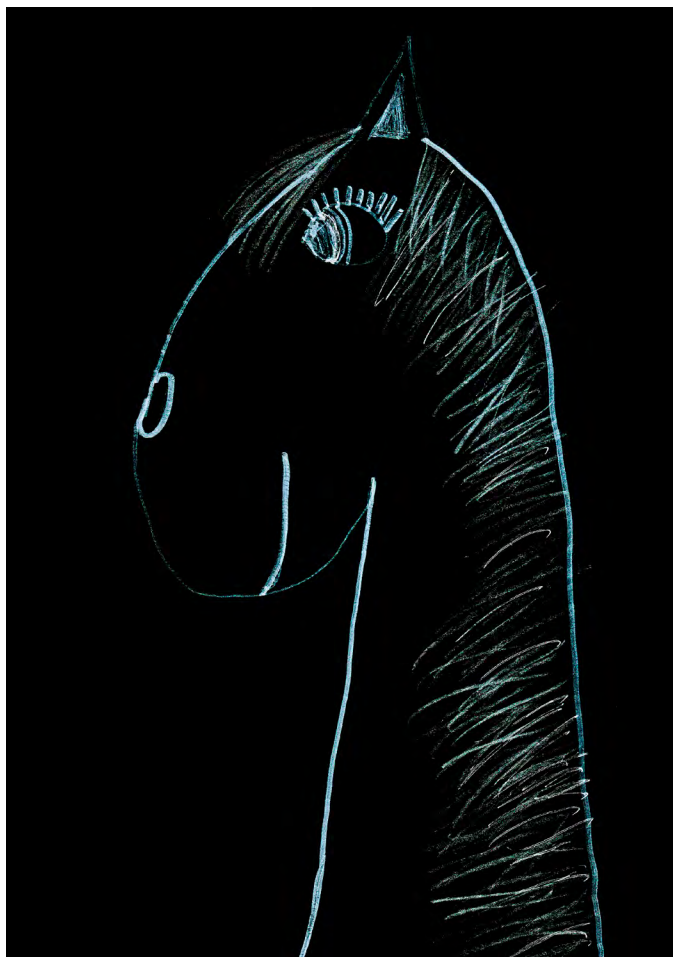
Kdysi dávno, za devatero horami a devatero řekami, bylo jedno peklo. V tom pekle žila spousta nepořádných čertů, ale jeden z nich se od ostatních trochu lišil. Říkali mu čert Čenda. Čenda byl čert velice neposedný ale také hodně chytrý a vynalézavý. Neustále objevoval nové a praktické stroje, které se peklu velice hodily.

Jeho nejznámější vynález byl Dřevonakládač. Ten usnadnil čertům opravdu velkou spoustu práce. Fungoval tak, že úplně sám bral a nakládal dřevo pod kotle, takže si čerti už nemuseli přidělávat zbytečnou práci. Čendova vynalézavost zaujala i samotného Lucifera, takže ho jmenoval svým rádcem. A tak Čenda vynalézal víc a víc věcí a všechny byly peklu velmi užitečné. Jenže se stalo, že už Čenda neměl co vynalézat. Ztratil inspiraci. Nakonec se s Luciferovým svolením rozhodl opustit peklo a jít hledat inspiraci na zem. Ještě před odchodem ho ale Lucifer zastavil a dal mu do ruky zvláštní bílý čepec a povídá: „Kdykoliv si sundáš tento čepec z hlavy a řekneš: Sypte se penízky, sypte se!, tak budeš mít tolik peněz, kolik budeš chtít.“ Čenda Luciferovi srdečně poděkoval a tak se těšil na zem, že ani neposlouchal, jak na něj Lucifer křičí, aby si dal pozor na lidskou chamtivost. A než by člověk stačil mrknout, v mžiku se Čenda objevil na prosluněné lesní mýtině s doprovodem dýmového obláčku. Bylo tu tak krásně, ptáci zpívali, svítilo slunce, potůček příjemně tekla a všude to vonělo lesním ovocem. Čenda neodolal a hned jak se protáhl, lehl si do měkoučkého mechu a usnul. Po chvíli ale dostal velký hlad. A tak se vydal lesní stezkou a šel dál a dál až došel na okraj velkého města. Vydal se tedy městem, ale jelikož byl čert, šla z něj opravdu hrůza a všichni se před ním schovávali do domků a zavírali okenice. Hlavně děti vyváděly: „Táto, mámo, čert!“ Čenda nad tím jen kroutil hlavou a zamířil k hospodě. I v hospodě se ho hodně báli, hlavně hostinský, kterému stály vlasy hrůzou. Čenda si objednal guláš a k tomu točené pivo a byl opravdu překvapený, jak to tu mají dobré. Když měl zaplatit, jen sklonil čepec, potichu zamumlal zaříkávadlo a už se sypaly samé

zlatáky a hostinskému málem vypadly oči z důlků. Hned z něj všichni začali mít respekt. Čenda se zeptal, jestli by tu nemohl na pár dní přenocovat a hostinský samozřejmě přikývl a dal mu ten největší a nejluxusnější pokoj, jaký tu měl. Čenda byl rád a poptal se, jestli tady nemají nějaký problém, se kterým si neví rady. „Jistě že máme,“ zvolal hlavní kuchař. „Celý den trávím v kuchyni, kde nejsou okna a je tam spousta páry a nedá se tam ani pořádně dýchat.“ Čenda si pomyslel, že ani u nich v pekle tam nemají úplně nejlepší vzduch a něco ho napadlo. Pracoval nad tím několik dní, až jednoho rána svůj vynález dokončil. Nazval ho Pároodsávač. Přístroj funguje tak, že se se přimontuje ke stropu a vsákne do sebe všechnu přebytkovou páru. Při jeho sestrojování mu hodně pomohli Verunka a Jakub. Oba pracovali už hodně let u hostinského, který jim ovšem nedával skoro žádné peníze a neustále je hnal do práce. Čenda jim řekl, ať nastaví dlaně a když to udělali, v mžiku je měli plné zlatých penízků. Hostinský byl vzteky bez sebe a nabídl Čendovi, aby ještě na jednu noc u něj přespál, stejně je už večer a kde teď po nocích bude bloudit. Čenda uznal, že je už moc pozdě a tak na to přikývl a uložil se ke spánku. Zrovna měl pohodový spánek, když ho najednou uprostřed noci popadl biřic za límec a vedl ho do žalářského vozu. Tam byli i Jakub s Verunkou, kteří mu řekli, že je hostinský okradl o peníze a jeho i je udal za podvod a padělané peníze. Když je pak odváželi, Čenda už jen pozoroval ve dveřích zlotřilého hostinského s jeho čepcem v ruce. Čenda byl opravdu velmi naštvaný a nejen na hostinského ale i na sebe, protože do toho dostal i nevinnou Verunku s Jakubem, kteří se chtěli vzít a teď kvůli němu skončí ve studené cele. Už se pomalu smířil se žalářem, když se najednou vedle něj zjevil Lucifer a než stačil promluvit, stáli na tom samém místě, kde se poprvé Čenda objevil, teda na mýtině uprostřed lesíka. Lucifer vypadal hodně rozzlobeně a obořil se na Čendu: „Měl by ses stydět! Varoval jsem tě před zlými lidmi, ale ty jsi mě neposlouchal! A nejen to, přišel jsem také o kouzelný čepce a to pro mne, jako pro vládce pekel znamená velký problém!“

Čendu to hodně mrzelo a tak slíbil, že dá vše do pořádku. Nejdříve osvobodil Verunku s Jakubem ze žaláře a dal jim ještě více peněz, aby se mohli vzít a žít spokojený život. Hostinského pořádně vyplašil a za svou chamtivost se musel chovat slušně k Verunce a Jakubovi a také jim v hospodě dávat lepší plat. Čenda byl rád, že to takhle dobře dopadlo. I Lucifera překvapil. V pekle čertům pak předvedl svůj slavný Pároodsávač. Za to dostal bohaté ocenění a zlatý pohár za nejlepšího čertího vynálezce od samotného Lucifera. Čenda sice peklo miloval, ale na zemi bylo opravdu krásně a vždy tu našel perfektní inspiraci

Zazvonil zvonec a pohádka je konec.

Violka Kubaníková, 2. ročník

Kočičí Vánoce

Patrik Kurtiš, 7. ročník

V domě se dějí velké věci. V obýváku přibýlo něco, čemu říkají “vánoční stromeček”. Je to vážně úžasná hračka, hlavně ty velké koule, s těmi je vážně legrace, a když třískají o zem, to je pak na nohou celý dům. A také je zábava na tento zelený objekt skákat z parapetu, všichni pak výskají a skandují mé jméno. Cítím se jako nějaký olympijský vítěz, přitom je to tak jednoduché, klidně to udělám znovu! Teď už mě honí s novinami, asi chtějí autogram. Dnes je vážně jednoduché stát se celebritou. Raději se schovám do koupelny před těmito zběsilými fanoušky. Co to je? Pořád se z vany ozývají podezřelé zvuky jako “cák” nebo “žbluňk”. Že by si někdo dával koupel bez mé přítomnosti? To snad ne. Tak já se podívám. JEŽÍŠKU NA KŘÍŽKU, CO TO JE ZA OBLUDU! Ve vaně plave nějaká zelená stvůra. Hlavně nepanikař, dýchej, nádech, výdech, nádech. Zkusím to prozkoumat zblízka, snad to na mě nezaútočí. „A ty jsi kdo?“ Zkusím na to promluvit. „Já jsem s prominutím kapr.“ Kapr? Není to nějaká parfémová značka? „Ty jsi nás sem přišel sníst?“ „Ne. Já jsem přišel, abyste snědli vy mě.“ „Ty jsi nějaký sebevrah?“ „Dá se to tak říct. My kapři máme smutný život.“ „Tak já tě radši nechám o samotě a... odpočívaj v pokoji.“ Tak tohle byl zvláštní rozhovor, no jdu zpět do obýváku, třeba se situace uklidnila. A je tady další novinka. V obýváku je spousta cizích lidí a až mě uvidí, zase mě budou chtít hladit a tahat a zkrátka otravovat. Ale možná mě poškrábou na břicho, to by bylo fajn. Už mě zahlédli, ale vyskytl se menší problém: děti. Jsou tam tři děti staré asi šest až osm let. Řekla bych, že jsem plně zaujala jejich pozornost. Packy na ramena! No, snad mě nenajdou.

To jsou zase Vánoce pod kočku.

Jenom doufám, že pod tím zeleným objektem najdu něco lepšího než ponožky.

Čas

Barbora Chytilová, 9. ročník

A tak doufám...
...doufám, že jednou
až ráno půjdu dlouhou, cestou dlouhou zas:
v zimě, kdy sužuje mě mráz.
Běhajíc mi po zádech
vlny chladu chladu...a zpět.
Však jak to vyrovnat se může
-stromům, pro ně kůra jak kůže.
Nic jest kolem okolo,..
už ani listy...už ani veselo.
Proč však takto, neb' pro koho?
Nač to takhle dopadlo?!

Až vítr zas' k nám zavane,
větvě se ohnou na okraje.
Se stromem, chýlím se v rytmu nadějí,
když vločky na zem dopadají.

Všechno je tak jiné,
tak časem odlišené.

Ta houpačka, jenž je na stromu zavěšena,
ta houpat stále se nepřestala.
Kdys' na ní děti seděly,
ještě stíny zanechaly.
Sedávala jsem na ní i já,

věnce na ní pletávala,
z květin všude okolo,
na podzim...na jaro...
Nic z toho však už nezbylo.

Snad jen rýhy v kůře,
kde dny jsou silně zaryté,
kořeny stromu holé,
od stop lidstva pozbyté.

Ty kořeny, jenž drží strom...
ve větru, když udeří hrom.
...ty kořeny až k peklu vedou...
Nic však není bez dosahu,
dosahu nebes korunou,
-vše má své dobro ke zlu.
Děti, jenž ke stromu chodily,
na korunu jeho šplhaly,
tam chtěly býti den i noc,
nikdo nevěděl však proč.
Sledovaly paprsky, v šeru hvězdičky.
Sledovaly ve tmě sny,
na obloze proplouvají.
Sny, dodnes stále nesplněny,
Sny Dětskými nazývají.

Doufám, že já tady navždy,
s přírodou, se stromy...
...s květy a se zimou,
kdy stíny stanou se vzpomínkou.
Navždy já tady zůstanu
s rýhy vryté ve stromu.

A tak doufám,
že cesta půjde dále se mnou,
se sněhem, blátem, láskou.
Životem mě zůstane provázet,
Když ráno budu jí procházet.

Doufám, že i s posledním padlým listem,
poslední roztátou vločkou,
s posledním odhozeným kvítkem,
zbydeš mi aspoň vzpomínkou.
Ty, který jsi neviditelným tvorem...
...chci, abys' zůstal s námi.
Ty, který měníš vše kolem,
byl jsi tady, budeš navždy...

Udělal jsi toho hodně,
pro život, leč pro smrt též
-proto povím Ti teď svolně
„Utíkej dál, čase,...běž..“

Plyneš již už dosti rychle,
setkáváme se na tom samém místě...
Jako dítě vzala jsem si první poupě,
jenž jsem našla ve vlhké hlíně.
Odchodem mým loučím se se stromem,
-ČAS není tím Netvorem.
Poslední květ ze stromu trhám,
a se slzou naposled už jen doufám.

Tato práce byla oceněna Cenou odborné poroty.

Slib andělovi

Tereza Pavlacká, 9. ročník

Drásalo mi srdce, když jsem viděl, jak tam stála; malá, zoufale hubená, s tvářemi mokřkými od slz, které se už ani nenamáhala stírat, a přesto krásná. Dlouhé, kaštanové vlasy se jí v chladném větru vlnily kolem obličeje, jehož výraz se zdál až děsivě rezignovaný. Přál jsem si, abych se k ní mohl rozběhnout, sevřít ji v náručí a ukonejšit ji. Říct jí, že se nemá strachovat; ujistit ji, že se vrátím živ, protože právě ona je ten důvod, proč jsem odhodlán bojovat a přežít. Toužil jsem po tom, aby mi slíbila, že na mne počká, že mi bude na frontu pravidelně posílat dopisy a že nezapomene. Stačil by mi byť i jediný pohled jejích laních očí, jediný dotek jejích prstů na mé tváři!

Bolestně jsem si však uvědomoval, že toto všechno již náleží jinému.

Ostré pařáty žárlivosti se mi zaryly do srdce, když z poštovního vagonu vyskočil jeden z vojáků a rychle zamířil k ní. Dokázal jsem jej identifikovat i přes hustou sněhovou clonu. Vysoký, urostlý, s milýma modrýma očima a hnědými vlasy. Věčně usměvavý Jan Mlynář. Mělo mě napadnout, že bude doprovázet právě jeho.

Byl jediným synem chřadnoucí stařeny. Zodpovědně spravoval rodinný majetek, odjakživa stál na straně slabších, vždy byl ochoten podat pomocnou ruku. Když byl povolán na frontu, nekladl odpor. Respektoval rozkazy a nechoval se jako divoké zvíře vedené primitivními pudy. Ačkoliv pro mě představoval soka, musel jsem uznat, že to byl celkem hodný kluk. Ideální prototyp dokonalého manžela. Kdyby neexistoval, musel by ho někdo vymyslet.

Celé mé tělo se automaticky napjalo, když se jí dotknul. S nevolí jsem sledoval, jak jí starostlivě přitáhl nepadnoucí kabát těsněji k tělu a začal jí třít ramena, aby ji zahřál. Shlížel na ni dolů, usmívajíc se, a třebaže jsem na tu dálku nemohl rozpoznat, co jí povídá, došlo mi, že se jí snaží rozveselit. Visela na něm svýma nešťastnýma očima, mlčíc, a když napřáhl ruku, aby ji pohlídl po líčku, pouze mírně nachýlila hlavu, aby vyplnila jeho dlaň.

Jan znovu promluvil, podle toho, jak se mu nadmul hrudník, se nuceně zasmál, a já v ten moment přestal dýchat. Její brada se roztřásla – z profilu nyní vypadala jako miminko – a ona si přitiskla dlaně na obličej v gestu, které jsem znal až příliš dobře. Přesně toto jsem učinil toho dne, kdy jsem se rozhodl opustit vše, co mi bylo drahé, jen abych se vydal vstříc smrti.

Rozplakala se. Nevrhla se Janovi kolem krku v dramatickém, srdceryvném gestu. Nevěšela se na něj jako rozmazlené dítě, nezdravě fixované na svou matku. Stála před ním s hlavou cudně sklopenou, kostnatá ramena se jí otřásala trhanými vzlyky, a já i přes kvílení meluzíny slyšel, jak naříká.

Zatíнал jsem zuby tak silně, až mě rozbolela čelist. Stále dokola jsem si opakoval, že nemám právo mezi ně zasahovat, a nutil se zůstat v ústraní. Možná bych ten boj se sebou samým dovedl vyhrát, kdyby se od něj dočkala podpory. Kdyby ji utišil vlídným slovem, kdyby ji objal a dal jí tak najevo, že je ochoten ochránit ji před celým světem. Ale on tam jen tak stál, ve své mladické hlouposti nevědic, kam s rukama, a ve tváři se mu nezračila ani polovina bolesti, jakou jsem já musel prožívat. Nemohl jsem se dál držet zpátky. Zešílel bych, kdybych se o to ještě chvíli snažil.

Nepřemýšlel jsem; konal jsem. Seběhl jsem schůdky vedoucí k velitelskému vozu, založil si ruce za zády a s očima přimhouřenýma před ledovými vložkami rázoval k jejich dvojici.

Čím víc jsem se k nim blížil, tím mé plamenné odhodlání sláblo a krok zpomaloval. Atmosféra žalu a bezmoci, jež se okolo těch dvou vznášela, byla patrná už po pár metrech. Břicho se mi úzkostlivě sevřelo a já si najednou pomyslel, že už vím, jak se asi cítí lékař, který jde rodinným příslušníkům oznámit, že jejich příbuzný operaci nezvládl. Dostal jsem chuť obrátit se na podpatku a dát se na ústup.

Jan se napřímil, srazil paty a zasalutoval ještě dřív, než jsem před ním stanul. „Pane,“ zvolal, zatímco se snažil nasadit profesionálně bezvýraznou tvář. V ten moment jsem ho nenáviděl.

„Pohov, vojáku,“ přikývl jsem, dovoluji si rychlý pohled jejím směrem. Udivilo mne, že si po mém příchodu nezačala horečně stírat slzy a upravovat vlasy, jako by to udělaly jiné ženy, nehledě na to, jak zoufalé by byly. Ona se naopak chovala, jako bych tam ani nestál; neutišila se, a možná jsem byl na ten zvuk příliš citlivý, ale měl jsem pocit, jako by učinila pravý opak. Její štkání mi trhalo uši i srdce.

Odkašlal jsem si, obračejíc svou pozornost zpět k Janovi. „Mohu vás požádat o laskavost?“

V očích mu blýskl náznak odporu, po kterém však v jeho hlase nebylo ani stopy. „Kdykoliv, pane.“ Přemohl jsem nutkání k úšklebku a v duchu si pomyslně, že kdybych byl na jeho místě, minimálně bych svůj tón přiostril tak, aby to znělo jako „Teď ne, pane.“

„Buďte tak hodný a zajděte Havlíčkovi pomoci s nakládáním,“ přikázal jsem mu. „Z Prahy nám sem poslali nějaký proviant, léky a soudě podle váhy těch beden, taky pár tun kamení,“ dodal jsem uštěpačně a koutkem oka sledoval jeho reakci.

„Rozkaz, veliteli.“ Podle očekávání zalétl nejistým pohledem ke své dívce a než odešel, naklonil se k ní a pošeptal jí něco, co už jsem nezaslechl.

S jistým uspokojením jsem sledoval, jak se jeho rozložitá ramena vzdalovala, až nakonec úplně zmizela za jedním z vagonů. Sám pro sebe jsem se usmál a obrátil se k tomu uzlíčku neštěstí.

Vzápětí jsem se však za svou radost zastyděl. Odjakživa jsem nesnášel, když v mé přítomnosti někdo plakal – nejen proto, že jsem to za svých mladších let považoval za projev slabošství, ale hlavně z toho důvodu, že jsem nikdy

nevěděl, jak přesně se k tomu člověku zachovat. A na to jsem teď – zasažen Amorovým šípem jako nějaký pošetilý blázen – úplně zapomněl.

„Ale no tak, nač takové slzavé údolí?“ zeptal jsem se mírně, naklánějíc hlavu, jak jsem se jí snažil nahlédnout do obličeje. Teprve takto zblízka mi došlo, jak strašně drobounká opravdu je.

Nebyl jsem si jistý, jestli jsem na svou hloupou otázku skutečně očekával odpověď, a jestli ano, pak zda se za ni dalo považovat tiché, prudké heknutí, každopádně jsem sebou škubl jako při výstřelu. Srdce se mi divoce rozbušilo, na dlaních mi vyrazil pot. Začínal jsem chápat, proč se ji Jan nesnažil nijak vehementně tišit – bylo zatraceně těžké byť jen stát vedle ní a předstírat, že se jí nechystáme převrátit život naruby.

Zkusil jsem to znovu, jelikož se mi to zdálo jako ta lepší z variant. Tou druhou bylo ihned ji k sobě přivínout a utlumit její pláč ve svém kabátci. „Slečno, když budete dál takhle plakat, přimrznou vám víčka k sobě, a věřte mi, není to nic příjemného. Navíc,“ významně jsem se odmlčel, „Nechcete přeci ochudit svět o takové krásné oči.“

Zajíkla se – já mlčky zajásal – a rozechvěle se nadechla. Sklonil jsem se v nadějeplném očekávání, když pak velmi opatrně, téměř ostýchavě odlepila dlaně ze svého obličeje a zvedla řasy.

Jediný její pohled, ten, po kterém jsem tolik prahnul, byl jako políček.

Bylo to, jako by se mi podívala přímo do duše. Jako kdyby prohlédla všechny mé záměry, jako by si přečetla všechny plané fráze, kterými jsem jí měl v plánu dodat naději, jako by se přímo probrala mou hlavou. Bezděčně jsem se přikrčil. Hleděla na mě s němým obviněním, jako vážná tragická socha, a já se cítil jako ten nejhorší všivák za to, že jsem si vůbec dělal naděje. Že jsem se vůbec domníval, že ona je stejná jako ty ostatní; zmanipulovatelná, bez vlastního uvažování, jen další ovce ze stáda. Chtěl jsem ji požádat, aby

mi tu facku raději vážně vyřála, cokoliv, jen aby se na mě už tak nekoukala.

Vydala vyčerpaný vzdech, vřsíc hlavu, a nepatrně jí zavrtěla. Poté, tak tiše, že jsem se musel dohadovat, zda to byl její hlas a ne jen vítr, zašeptala: „Ach, pane veliteli...”

Nemusela říkat víc. Pochopil jsem všechno. Shrbil jsem se jako spráskaný pes, protože mi na záda najednou dopadla veškerá tíha, již jsem se celou tu dobu pokoušel skrýt za hrdinským a světáckým vystupováním. Uvědomil jsem si, že ona poznala, že cokoliv bychom jí – já nebo Jan – slíbili, by byla lež. Věděla stejně dobře jako my, že odcházíme na smrt. Že žádný z nás nemusí přežít boj s nepřítelem, ale také zimou, hladem a v neposlední řadě nejrůznějšími nemocemi a poraněními. Mnoho nás padne a už nikdy nespátří svůj domov, už nikdy neobejme své blízké, nepoví jim, jak moc je miluje. Zůstaneme navždy pohřbeni pod sibiřským sněhem jako obyčejní, bezejmenní žoldáci, zapomenuté přízraky, jejichž příběhy nebudou nikdy vypovězeny.

Smrt byla vždy neodmyslitelnou součástí války – tak přirozenou, že na její skutečnou tvář mnozí z nás často zapomínali.

V tu chvíli, tam, na zasněženém nádraží, míříc vstříc možnému konci, jsem konečně procitl. Její hlas, prodchnutý tak neskutečnou dávkou bolesti, ve mně probudil něco, co bylo dosud zahrabáno pod neochotou přijmout svůj osud. Rozhodl jsem se, že už kvůli ní – a všem ostatním – nedovolím svým vojákům ani sobě, abychom odešli z tohoto světa, aniž bychom s sebou stáhli i podstatnou část těch druhých. Budeme se rvát jako lvi za svobodu pro nás i naše blízké, a jestliže padneme, padneme čestně.

Nejistě jsem k ní napřáhl ruku a rychlým pohybem jí přešel po vlasech. Znovu ke mně vzhlédla, její uplakané oči byly nyní tak plny údivu, že na moment přestala vzlykat. Nestaral jsem se o to, zda tento můj čin byl neadekvátní – mně vlil do žil oheň odhodlání a já, jak jsem doufal, na vteřinu dodal víru.

Sklouzl jsem rukou k jejímu rameni a jemně, povzbudivě jej stiskl.

„Nenecháme nepřítele, aby nás srazil na kolena,“ řekl jsem odhodlaně. „Přivedu svou armádu k vítězství a zajistím, že se mí muži vrátí v pořádku domů. I kdybych pro to měl obětovat vlastní život, to vám slibuji, slečno.“

Potáhla a k mému nesmírnému úžasu zvedla koutky úst v něčem, co velmi silně připomínalo úsměv. „Jalovými sliby nikdy nic nezákáte, pane Freitagu. A vítězství ve válce už vůbec ne.“

„Já vím, slečno...“

„Vítková. Magdaléna Vítková“

Sám pro sebe jsem se pousmál. Teď měl můj anděl strážný už i jméno. „Slečno Vítková. Ale mé sliby nikdy nejsou jalové.“

Pokrčila rameny. Byl to tak prosté gesto, že jsem na vteřinu zapomněl, uprostřed jak bezvýchodné situace se nacházíme. Pootevřel jsem rty, abych ještě něco řekl, když mě přerušilo výstražné zahoukání vlaku. Zamračeně jsem se otočil, abych spatřil, jak k nám poklusem míří Jan a od lokomotivy mává další voják. Bylo to tady.

Věnoval jsem jí poslední úsměv, mírně pokyvujíc hlavou. „Nuže, na shledanou, slečno Vítková. Budu se těšit, až se znovu setkáme.“

Její krásný obličej opět nabyl tu žalostnou masku. Svěsila rty a přikývla, než obrátila svou pozornost k přibíhajícímu Janovi.

Kráčel jsem ke svému vagonu s vědomím, že pokud během války zahynu a nedostanu se do nebe, nebudu se muset cítit o nic ochuzen. Právě jsem se totiž střetl s andělem a zanechal mu zde své srdce.

O pět let později

Když jsem se konečně vrátil domů, nedokázal jsem sdílet ten pocit euforie a vítězství, jímž byli ostatní vojáci, kterým se podařilo přežít, opojeni. Nebyl jsem schopen z plna hrdla pět písně ani oslavovat a familiárně poplácávat po ramenou každého, kdo se mi připlétl do cesty. Nebylo mi dopřáno radovat se ze skutečnosti, že válka skončila, protože mě čekala ještě jedna bitva. Jedna z nejhorších.

Celou cestu zpět jsem si tu strašlivou událost přehrával v hlavě. Nechtěl jsem už na to vzpomínat, dokonce jsem si přál, abych tam zemřel místo něj a neviděl nic z toho, co se tomu ubohému klukovi stalo. Ale nešlo to. Ten den se mi zavrtal pod kůži a rozleptával mi srdce jako kyselina. Musel jsem se připravit na to, že odted' budu žít se vzpomínkou, jak mi Jan Mlynář, ten veselý a laskavý kluk, jenž za každého počasí běhal do poštovního vagonu s dopisem a hledal pod sněhem květiny pro svou milou, zemřel v náručí. Že jsem mu nemohl nijak pomoci. A to nejhorší – že to budu muset oznámit jí. Dívce, díky jejímž krásným očím jsem si nakonec vybojoval svobodu.

Jakmile jsem se vypotácel z vlaku, zůstal jsem stát a mlčky se rozhlížel kolem sebe. Když jsem zde stál naposled – těch pět let se zdálo jako věčnost – proháněl se nádražím řezavý vítr a všechno bylo ukryto pod těžkou sněhovou duchohou. Zima se mi zakusovala do tváří a svírala svými ledovými prsty mé dlaně. Nyní bylo jaro; vzduch byl příjemně teplý a voněl květinami, koruny stromů byly obsypány smaragdovými listy a vůbec celá příroda hýřila životem.

Možná mi to všechno mělo dodat na dobré náladě. Já se však cítil stejně mizerně, ne-li mizerněji, než tehdy v zimě. Protože když jsem s Magdalénou Vítkovou mluvil naposled – a třebaže jsem jí nevědomky lhal – byl jsem

přesvědčen, že jsem jí poskytl alespoň malou dávku útěchy. Přinutil jsem ji věřit, a víra byla v její situaci to jediné, co jí zbývalo. Nyní jsem jí oznámením, že se jí její voják už nikdy nevrátí, chystal zlomit srdce. Kdybych sám ještě nějaké měl, už dávno by vykrvácelo žalem.

Zhluboka jsem se nadechl a zadíval se k hloučku žen a baculatých dětí, který se shromáždil před topným vagonem, z něhož postupně vyskakovali ztrhaní vojáci ověšení zavazadly. Vzduchem létaly vzlyky úlevy a neohrabané polibky, jak se všichni navzájem vítali. Smutně jsem sledoval, jak se někteří muži s téměř nábožnou úctou v očích poprvé setkávají se svými dětmi, které v době, kdy odjížděli do války, ještě ani nebyly na světě. Jiní se radostně smáli a zvedali do vzduchu stařenky, jimž se po vrásčitých tvářích koulely slzy jako hrachy, ti šťastnější byli dávno ztraceni v objetích svých dívek.

A pak tam stála ona.

V rukou nervózně žmolala kapesník, stavějíc se na špičky, jak se přes hlavy ostatních snažila zahlédnout svého milého. Obočí se jí nad těma nádhernýma oříškovýmá očima krabatilo v ustaranou linku a kůže už se jí tak nenapínala přes lícní kosti, ale jinak byla pořád stejně krásná. Pořád taková, jako když jsem se do ní zamiloval. Nebyl jsem si jist, jestli to vůbec dokážu – cítil jsem se, jako bych měl utrhnout křídla andělovi.

Sňal jsem si čepici, tisknouc si ji na prsa, a prohrábl si rukou vlasy, než jsem se rozešel k ní. Klopil jsem oči k zemi, protože jsem nechtěl, aby si krutou pravdu přečetla v mém obličejí dřív, než bude nezbytně nutné. A rovněž proto, že jsem si nebyl jist svým sebeovládáním. Po pěti letech bludných snů a fantastických představ jsem ji měl skutečně na dosah. Konečně jsem měl možnost znovu ji spatřit. Byla tak blízko, a zároveň neskutečně daleko, až jsem myslel, že z toho zešílím.

Jakmile mě od ní dělilo posledních několik metrů, odvážil jsem se vzhlednout. Mé oči se okamžitě setkaly s jejími. Uvědomil jsem si, že mé fantazie byly

v porovnání s realitou jen slabým odvarem. Bezděky jsem zadržel dech a téměř klopýtnul; má mysl byla v ten moment úplně prázdná. Okolní vjemy zmizely, zapomněl jsem na všechno. Existovala jen ona.

Zachytil jsem v jejím obličeji náznak strachu, když se naklonila a podívala se mi přes rameno. Rozšířenýma očima zatěkala mezi identickými zelenými uniformami vojáků, kousajíc se do rtu, a její útlé prsty zmáčkly vlhký kapesník ještě pevněji. Nechtěl jsem už dál prodlužovat její nejistotu. Musel jsem zasadit tu osudnou ránu, abych jí hned vzápětí mohl nabídnout pomocnou ruku. Byl jsem víc než ochoten se o ni postarat, ale byla to jen a jen její volba.

„Slečno Vítková...” začal jsem, avšak pak jsem najednou nebyl schopen pokračovat. Hrdlo se mi panicky stáhlo a ruce roztřáslly, až jsem měl pocit, že se tam snad rozpláču. Znovu jsem před sebou uviděl ten hrozivý výjev. Opět jsem slyšel Janův agonický, zvířecí řev, když jsem se k němu přirůtil a padl vedle něj na kolena. Ležel na sněhu, svíjel se a škubal sebou, ruku přitisknutou na břicho, kde se mu rozlévala tmavá, zlověstná skvrna. Oba jsme panikařili – já se mu snažil vyhrnout košili, abych zjistil rozsah zranění, a on se mi bránil. Křičel, že to bolí, tvář zkřivenou bolestí, a z křečovitě sevřených očí se mu řinuly slzy. Když jsem se ho pokusil zvednout a odtáhnout do bezpečí, popadl mě za rameno a urval mi kus košile, jak mě stahoval zpátky na zem. Odmítal se se mnou přestat prát a já po chvíli vzdal snahu odnést ho z nebezpečné zóny. Cítil jsem za něj jistou zodpovědnost, a tak jsem vytáhl pistoli a posadil se k němu do sněhu. Nepřestával sténat a ohmatávat si dlaní zraněné břicho – první jsem se ho snažil zastavit v domnění, že si ještě víc ubližuje, ale když jsem spatřil zakrvácený cíp papíru, který s námahou vytahoval zpod kabátce, nechal jsem ho.

Když mi pak rozechvělou rukou podával tlustou obálku s jejím jménem, rozbřečel jsem se. Zastrčil jsem si ten dopis do kapsy a svíral jeho dlaň v té své, dokud se mu oči neobrátily v sloup a on naposled nevydechl.

„Je mi to strašně líto,“ zachraptěl jsem, zakrývajíc si rukou oči.

Odvrátil jsem se od ní a chtěl se odebrat pryč, abych mohl být sám se svou bolestí a myšlenkami na smrt. Tak úporně jsem se soustředil na vidinu lahve vodky, která by mi pomohla zapomenout, že jsem překvapeně nadskočil, když do mě zezadu něco narazilo.

Zvedl jsem ruku a nevěřícně se zahleděl na záplavu hnědých vlasů a útlé paže, které mě tiskly kolem pasu. Moment jsem tam jen tak stál a poslouchal její tiché vzlyky. Když se neodtahovala, váhavě jsem jí ovinul paže kolem ramen a najednou jsem se cítil úplný.

Objal jsem ji a s pohledem upřeným k obloze přísahal – sobě i tomu dobrosrdečnému, zesnulému vojákovi -, že jí pomůžu tu bolest zvládnout. Že se o ni postarám. A že ji neopustím, dokud mě o to sama nepožádá.

Tato práce byla oceněna Cenou ředitele školy.

Obsah literárního sborníku

BUDÍK – VERONIKA STUDNIČKOVÁ	7
BUDÍK – DAVID SVĚTLÝ	9
KOČKA – LUMÍR MATELA	10
MŮJ KOČÍČÍ KAMARÁD – ADRIANA BREŠKOVCOVÁ	11
KOČKA – JULIE BOKOVÁ	12
TUŽKA – MIRIAM RAIDOVÁ	13
ZE ŽIVOTA KOČKY – LUCIE GADASOVÁ	14
SRDCE – LUMÍR MATELA	16
PŘÍRODA – BARBORA SUCHÁ	17
JAK SE MI ZMĚNIL ŽIVOT – VOJTĚCH MERVA	18
PTÁČEK NA KVÍTKU – ANITA BUDIOVÁ	19
ZEMĚKUK – ANNA STEJSKALOVÁ	20
PRÁZDNINY – AGÁTA BAŤOVÁ	21
JAK JSEM SE NESTAL ZÁVISLÁKEM NA POČÍTAČI – JAKUB ŠOTOLA	22
PÁV - ONDRA FIŠAR	23
CÍL – LENKA HASMANDOVÁ	24
MŮJ ŽIVOT NAD PROPASTÍ – NIKOL VRBOVÁ	25
DROGY V TÉTO DOBĚ – MARKÉTA SUCHOMELOVÁ	26
PORTRÉT – RÁCHEL PROKŠOVÁ	27
ŠTĚDRÝ DEN -YASMINA OLÁHOVÁ	28
VÁNOCE JSOU ZA DVEŘMI – ANDREA DEMBKOVSKÁ	29
STROMEK VÁNOČNÍ -KAROLÍNA MENZELOVÁ	30
VÁNOCE – TOMÁŠ PIATEK	31
PŘÍBĚH ZÁVODNÍHO HOLUBA – VÁCLAV HRADIL	32
PAPOUŠCI – MÍŠA SOBKOVÁ	33
PODZIMNÍ DEN – JIŘÍ SZTEFEK	34
O ČERTÍKOVI ALFONZÍKOVI A VYNÁLEZU – VENDULA SCHINDLEROVÁ	35
JAK ČERTI VYNÁLEZLI PEKLO – NATALIE KUKELKOVÁ	36

ZŠJN Krnov

KLUB RODIČŮ

SOVA ANEŽKA JEJÍ DOBRODRUŽSTVÍ – LILI THIEBERGEROVÁ	37
SOVA – ANTONÍN SVATOŠ	39
POSLEDNÍ SERENÁDA - NATALIE KUKELKOVÁ	40
LOUKA SMUTKU – SIMONA KULOVÁ	42
POSTAVA – NIKOLA KRIŠKOVÁ	43
NADĚJE – ELIŠKA HILGERTOVÁ	44
LÁSKA – TEODOR POSPÍŠIL	45
CO MI DAL A VZAL MOBIL – SOFIA SOFIANIDU	46
OKRUŽNÍ CESTA MĚSTEM – DOROTEA MYLKOVÁ	47
MĚSTO KRNOV – LENKA LÁRYŠOVÁ	48
KOLÁŽ – ANNA POSPÍŠILOVÁ	49
ZAJÍMAVÝ PŘÍBĚH, KTERÝ SE OPRAVDU STAL – SAMUEL SOVADINA	50
PŘÍBĚH Z NEMOCNICE – DANIELA JOŠKOVÁ	51
BONIFÁCŮV VYNÁLEZ – DOMINIKA ZEMBINSKÁ	52
ČERTÍK – DAVID SVĚTLÝ	53
JAK ČERTÍK A KUBA VYMYSLELI PARNÍ STROJ – ŠTĚPÁN HLAVÁČ	54
MEDVĚD MÍŠA – DAVID TICHÁČEK	55
VÁNOCE – JOSEF HLAVÁČ	56
ZIMA – ALICE BEDÁŇOVÁ	57
RYBA – JIŘÍ KOVÁŘ	58
RODIČE – EDIT BIKÁROVÁ	59
ČERT A HONZA - PLUCNAROVÁ SÁRA	60
PES – JULIE KADAŇKOVÁ	61
ČERTOVSKÉ VYNÁLEZY – LUCIE RICHTÁRECOVÁ	62
KONÍK – VIOLKA KUBANÍKOVÁ	65
KOČÍČÍ VÁNOCE – PATRIK KURTIŠ	66
ČAS – BARBORA CHYTILOVÁ	67
SLIB ANDĚLOVI – TEREZA PAVLACKÁ	71

***Když něco opravdu chceš,
celý vesmír se spojí,
abys to mohl uskutečnit.***
Paulo Coelho, Alchymista

